

EIROPAS PARLAMENTS

2009 - 2014

Sesijas dokuments

A7-0226/2011

14.6.2011

ZIŅOJUMS

par enerģētikas infrastruktūras prioritātēm 2020. gadam un pēc tam
(2011/2034(INI))

Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komiteja

Referents: *Francisco Sosa Wagner*

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
PASKAIDROJUMS	24
VIDES, SABIEDRĪBAS VESELĪBAS UN PĀRTIKAS NEKAITĪGUMA KOMITEJAS ATZINUMS	28
REĢIONĀLĀS ATTĪSTĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS	33
KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS	39

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par enerģētikas infrastruktūras prioritātēm 2020. gadam un pēc tam (2011/2034(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Enerģētikas infrastruktūras prioritātes 2020. gadam un pēc tam — projekts integrētam Eiropas enerģētikas tīklam” (COM(2010)0677),
- ņemot vērā Komisijas dienestu darba dokumentu par ietekmes novērtējumu attiecībā uz Enerģētikas infrastruktūras prioritātēm 2020. gadam un pēc tam — projektu integrētam Eiropas enerģētikas tīklam (SEC(2010)1395),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Eiropa 2020 — stratēģija konkurētspējīgai, ilgtspējīgai un drošai enerģētikai” COM(2010)0639,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Eiropa 2020 — stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei” (COM(2010)2020),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Enerģija no atjaunojamiem energoresursiem — virzība uz 2020. gada mērķi” (COM(2011)0031),
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvu 2009/28/EK par atjaunojamo enerģijas avotu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un attiecīgi atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK¹,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Dažādu iespēju analīze, kā panākt siltumnīcefekta gāzu emisiju samazinājumu par vairāk nekā 20 %, un oglekļa emisiju pārvirzes riska analīze” (COM(2010)0265),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Ceļvedis virzībai uz konkurētspējīgu ekonomiku ar zemu oglekļa dioksīda emisiju līmeni 2050. g.” (COM(2011)0112),
- ņemot vērā trešo tiesību aktu paketi par iekšējo tirgu enerģētikas jomā „Enerģija Eiropai — funkcionējošs tirgus un droša energoapgāde”²,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 20. oktobra Regulu (ES) Nr. 994/2010 par gāzes piegādes drošības aizsardzības pasākumiem³,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Stratēģijas „Eiropa 2020” pamatiniciatīva „Resursu ziņā efektīva Eiropa” (COM(2011)0021),
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Lēmumu Nr. 1364/2006/EK, ar ko nosaka pamatnostādnes Eiropas enerģētikas tīkliem un atceļ

¹ OV L 140, 5.6.2009., 16. lpp.

² OV L 211, 14.8.2009.

³ OV L 295, 12.11.2010., 1. lpp.

Lēmumu 96/391/EK un Lēmumu Nr. 1229/2003/EK¹,

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Regulu (EK) Nr. 663/2009, ar ko izveido programmu ekonomikas atveseļošanas atbalstam, piešķirot Kopienas finansiālo palīdzību projektiem enerģētikas jomā,
- ņemot vērā Komisijas ziņojumu par Eiropas enerģētikas tīklu programmas īstenošanu laikposmā no 2007. līdz 2009. gadam (COM(2010)0203),
- ņemot vērā Parlamenta 2010. gada 6. maija rezolūciju par informācijas un sakaru tehnoloģiju intensīvāku izmantošanu, lai sekmētu pāreju uz energoefektīvu ekonomiku, kas rada zemas oglekļa emisijas,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu Eiropadomei un Eiropas Parlamentam „Enerģētikas politika Eiropai” (COM(2007)0001),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam „Prioritāru savienojumu plāns” (COM(2006)0846),
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Direktīvu 2009/72/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Direktīvu 2009/73/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/55/EK atcelšanu,
- ņemot vērā Parlamenta 2010. gada 25. novembra rezolūciju par topošo jauno Eiropas enerģētikas stratēģiju 2011.–2020. gadam²,
- ņemot vērā Parlamenta 2010. gada 15. decembra rezolūciju par energoefektivitātes rīcības plāna pārskatīšanu³,
- ņemot vērā Parlamenta 2011. gada 17. februāra rezolūciju par stratēģiju „Eiropa 2020”⁴,
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 194. pantu,
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 170. pantu, saskaņā ar kuru Savienība palīdz izveidot un attīstīt Eiropas komunikāciju tīklus transporta, telekomunikāciju un enerģētikas infrastruktūru jomā,
- ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
- ņemot vērā Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejas ziņojumu, kā arī Vides,

¹ OV L 262, 22.9.2006., 1. lpp.

² Pieņemtie teksti, P7_TA(2010)0441.

³ Pieņemtie teksti, P7_TA(2010)0485.

⁴ Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0068.

sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas un Reģionālās attīstības komitejas atzinumus (A7-0226/2011),

- A. tā kā mūsu galvenie uzdevumi enerģētikas jomā ir stāties pretī klimata pārmaiņām un nostiprināt enerģijas piegādes drošību un autonomiju, vienlaikus samazinot kopējo enerģijas patēriņu, kā arī fosilā kurināmā importu un atkarību no tā, dažādojot enerģijas piegādātājus un avotus, izveidojot konkurētspējīgu iekšējo enerģijas tirgu un nodrošinot universālu piekļuvi ilgtspējīgai, cenu ziņā pieejamai, drošai un efektīvai enerģijai;
- B. tā kā kopējā enerģētikas politika ES līmenī ir veidota, pamatojoties uz kopīgo mērķi nepārtraukti nodrošināt enerģētikas produktu un pakalpojumu pieejamību tirgū par visiem patērētājiem (mājsaimniecībām un uzņēmumiem) pieņemamām cenām;
- C. tā kā situācijās, kad kādā dalībvalstī rodas enerģētikas krīze, ir jāgarantē piegādes drošība un jāsaliedē dalībvalstu vienotība;
- D. tā kā Lisabonas līgums paredz īpašu juridisko pamatu ES enerģētikas politikas izstrādei, ar ko valstu un reģionālā mērogā veicina dalībvalstu enerģētikas tīklu veiksmīgu savstarpējo savienošanu, kas vajadzīgs, lai sasniegtu pārējos ES enerģētikas politikas un solidaritātes mērķus (enerģijas tirgus funkcionēšana, energoefektivitāte un atjaunojamā enerģija, energoapgādes drošība un enerģijas avotu un piegādes veidu dažādošana);
- E. tā kā tas, ka Savienības enerģētikas infrastruktūra nav laikus modernizēta, atjaunināta, savstarpēji savienota un pielāgota ilgtspējīgākam un efektīvākam enerģijas ražošanas, pārvades un patērēšanas modelim, var apdraudēt tās spēju sasniegt 2020. gada mērķus enerģijas un klimata jomā, jo īpaši atjaunojamo enerģijas avotu integrācijas un īpatsvara palielināšanas mērķi, un iedragāt ES 2050. gada ilgtermiņa mērķi, proti, samazināt siltumnīcefekta gāzu (SEG) emisiju par 80 līdz 95 %;
- F. tā kā saskaņā ar Komisijas paziņojumu „Enerģētikas infrastruktūras prioritātes 2020. gadam un pēc tam — projekts integrētam Eiropas enerģētikas tīklam” enerģētikas infrastruktūras vajadzību finansēšanai turpmākajos desmit gados vajadzēs 200 miljardus euro un tā kā puse no šīs summas būs jāsedz dalībvalstīm;
- G. tā kā infrastruktūras ieguldījumu plānošana un ar tiem saistīto lēmumu pieņemšana ir jāatbalsta ar ilgtermiņa scenārijiem, kuros ņemti vērā paredzamie sasniegumi un tehniskās attīstības papildu vajadzības;
- H. tā kā turpmākai atjaunojamo enerģijas avotu integrēšanai būs vajadzīgi atsevišķi Eiropas enerģētikas infrastruktūras pielāgojumi gan pārvades, gan sadales līmenī;
- I. tā kā ir vajadzīgs atvērts, pārredzams, integrēts un konkurētspējīgs ES enerģijas tirgus, lai sasniegtu konkurētspējīgas enerģijas cenas, piegādes drošību un ilgtspējību, kā arī efektīvu atjaunojamās enerģijas pārvadi lielā mērogā, un tā kā šāda tirgus pilnveidošana joprojām ir svarīgs visu dalībvalstu uzdevums;
- J. paturot prātā, cik būtiski ir laikus un pilnībā īstenot spēkā esošos tiesību aktus, tostarp regulējuma izstrādi, kā tas aicināts trešajā tiesību aktu paketē par iekšējo enerģijas tirgu,

un, kamēr Tiesa nav pasludinājusi spriedumu¹, pienācīgi ziņot par ieguldījumiem enerģētikas infrastruktūrā, lai gūtu pārskatu par potenciālām pieprasījuma un piegādes neatbilstībām, kā arī šķēršļiem, kas kavē ieguldījumus;

- K. tā kā attiecībā uz Eiropadomes 2002. gadā izvirzīto mērķi nodrošināt starpsavienojumu līmeni 10 % apmērā ir konstatēts, ka starpsavienojumu jauda vai tās pieejamība starp dalībvalstīm joprojām ir nepietiekama trešdaļā Savienības teritorijas, un tā kā atsevišķas dalībvalstis un reģioni joprojām ir izolēti un atkarīgi no viena piegādātāja, kas kavē īsteni integrēt tirgus, likviditāti un enerģijas plūsmas;
- L. tā kā būtu jāņem vērā dabisko salu un attālāko reģionu, piemēram, Kanāriju salu, Madeiras, Azoru salu un Francijas īpaši nomaļo reģionu (ĪNR), konkrētās vajadzības enerģētikas infrastruktūras jomā;
- M. tā kā Dienvidaustrumeiropā enerģijas transporta tīkls nav tik blīvs kā pārējā kontinentā;
- N. tā kā alternatīvi piegādes un tranzīta tīkli un jauni starpsavienojumi ir svarīgi, lai nodrošinātu, ka solidaritāte starp dalībvalstīm kļūst funkcionāla;
- O. tā kā īpaša uzmanība būtu jāvelta projektiem, kuri vēl nav pabeigti, bet kurus ES ir atlasījusi kā prioritārus projektus saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Lēmumu Nr. 1364/2006/EK, ar ko nosaka pamatnostādnes Eiropas enerģētikas tīkliem un atceļ Lēmumu 96/391/EK un Lēmumu Nr. 1229/2003/EK;
- P. tā kā ar trešo enerģētikas tiesību aktu paketi ir izveidots tiesiskais regulējums, kam būtu jāuzlabo konkurētspēja enerģijas tirgū;
- Q. tā kā pašlaik plānotām enerģētikas infrastruktūrām ir jāatbilst tirgus vajadzībām un ES ilgtermiņa mērķiem klimata un enerģijas jomā un to īstenošanai dažādās valstu enerģētikas politikas pamatnostādnēs, par prioritāriem atzīstot tādas enerģijas avotus, kas nerada sociālas un vides izmaksas;
- R. tā kā attiecībā uz gāzi un elektroenerģiju ir jāpastiprina ieguldījumi pārvades jaudas palielināšanā, vienlaikus paturot prātā ES 20-20-20 mērķus enerģētikas jomā un jauno, pēc iespējas lielākā mērā no oglekļa brīvo enerģētikas vidi pēc 2020. gada;
- S. tā kā enerģētikas infrastruktūras veidošana ir stratēģiski svarīga, lai sasniegtu stratēģiskā energotehnoloģijas (SET) plāna mērķus;
- T. tā kā energoefektivitāte sniedz iedarbīgu un rentablu instrumentu, ar ko sasniegt ilgtspējīgu enerģijas nākotni, proti, samazinot enerģijas pieprasījumu, var mazināt arī atkarību no importa un atbilstīgi augošajām izmaksām pārvietot ražošanas uzņēmumus, kā arī, lietpratīgi ieguldot pašreizējās un jaunās infrastruktūrās, var samazināt vajadzību pēc valsts un privātā sektora ieguldījumiem enerģētikas infrastruktūrā;
- U. tā kā viedtīkli nodrošina būtisku izdevību izveidot efektīvas attiecības starp enerģijas

¹ Lieta C-490/10, Parlaments pret Padomi, saistībā ar Regulu Nr. 617/2010 par to, kā ziņot Komisijai par enerģētikas infrastruktūras investīciju projektiem.

ražošanu, enerģijas pārvadi, enerģijas sadali un galalietotājiem, nodrošinot racionālu enerģijas patēriņu un līdz ar to palielinot energoefektivitāti;

- V. tā kā, nostiprinot starpsavienojumu jaudu starp gāzes tīklu sistēmām gar dienvidu–rietumu asi ziemeļu–dienvidu koridorā, gan Ibērijas pussalas SDG importa jauda, gan pazemes krātuves jauda sniegs ieguldījumu ES piegādes drošības uzlabošanā, vienlaikus tuvinot īstēni integrēta iekšējā enerģijas tirgus izveidi;
- W. tā kā ilgas atļauju izsniegšanas procedūras un koordinācijas trūkums starp administratīvām iestādēm var izraisīt būtiskus nokavējumus un papildu izmaksas, jo īpaši pārrobežu projektu īstenošanā;
- X. tā kā pārrobežu enerģētikas infrastruktūras projektu izstrādi lielā mērā apgrūtinā ilgas atļauju piešķiršanas procedūras un izmaksu sadales metodoloģijas un tādu instrumentu trūkums, ar kuriem varētu kopīgi izmantot šo projektu priekšrocības un segt to izmaksas;
- Y. tā kā ir jānodrošina augstas kvalitātes sabiedriskā apspriešana un pienācīgi jāņem vērā Eiropas vides tiesību akti;
- Z. tā kā regulatoriem ir būtiska nozīme uz patērētājiem orientēta, integrēta un konkurētspējīga iekšējā enerģijas tirgus izveidē;
- AA. tā kā uz tirgu balstītiem instrumentiem un principam “maksā patērētājs” arī turpmāk ir jābūt pamatā enerģijas infrastruktūras finansēšanai un, katru gadījumu izskatot atsevišķi, būs vajadzīgs valsts finansējums ierobežotā apmērā, ar ko finansēt atsevišķus Eiropas interešu projektus, kuri nav pilnībā saimnieciski patstāvīgi, vienlaikus nosargājot līdzvērtīgus konkurences apstākļus Eiropas iekšējā enerģijas tirgū, garantējot piegādes drošību, novēršot konkurences izkropļojumus un veicinot efektīvu atjaunojamās enerģijas integrāciju;
- AB. tā kā pēc iespējas drīzāk ir jāveic liela mēroga ieguldījumi;
- AC. tā kā reģionālajām iestādēm ir izšķirīga nozīme, ņemot vērā to svarīgo ietekmi enerģētikas lietās, jo to pārziņā ir daudzi jautājumi, kas attiecas uz vispārējo un reģionālo plānošanu, atļauju piešķiršanu, lielu infrastruktūras projektu apstiprināšanu, ieguldījumiem, publisko iepirkumu un ražošanu, turklāt tās ir pietuvinātas patērētājiem,

I. Enerģijas infrastruktūras stratēģiskā plānošana

1. uzsver, ka valsts iestādes ir vispārēji atbildīgas par valsts interešu aizstāvēšanu, īstenojot sociālos un vides mērķus, taču galvenā atbildība par enerģētikas infrastruktūras attīstību ir jāuzņemas pienācīgi regulētam tirgum;
2. uzsver, cik būtiski ir laikus, pareizi un pilnībā īstenot spēkā esošos tiesību aktus, tostarp regulējuma izstrādi, kā tas aicināts trešajā tiesību aktu paketē par iekšējo enerģijas tirgu, lai ne vēlāk kā 2014. gadā izveidotu integrētu un konkurētspējīgu Eiropas iekšējo tirgu;
3. uzskata — lai pilnībā izmantotu jaunas infrastruktūras priekšrocības, ir vajadzīga

sadarbībā ar visām ieinteresētajām personām izstrādāta ES pieeja, un uzsver vajadzību atbilstīgi iekšējā tirgus noteikumiem izstrādāt saskaņotu papildu metodi, ar ko atlasīt infrastruktūras projektus; uzskata, ka šāda metode ir jāņem vērā Eiropas un reģionālajos plānos, lai novērstu atšķirības un optimizētu sociālekonomiskās sekas un ietekmi uz vidi;

4. uzsver, ka enerģētikas infrastruktūras projektu plānošanā pilnībā ir jāievēro piesardzības princips; katrā gadījumā atsevišķi ir jāveic padziļināti rīcības plānu ietekmes uz vidi novērtējumi, ņemot vērā vietējos un reģionālos vides nosacījumus;
5. uzsver, ka ir jānodrošina pienācīga līmeņa energoapgādes drošība Eiropas Savienībā un jāizveido labvēlīgas attiecības ar enerģijas piegādes un tranzīta valstīm ārpus ES, sadarbojoties reģionālu un globālu energoapgādes sistēmu jomā;
6. uzsver, ka atsauces scenārijam, kas izmantots, izvērtējot enerģijas infrastruktūru 2020. gadam, ir jābūt pārredzamam un saskaņā ar vispārējiem enerģētikas politikas mērķiem, kas noteikti Līguma par Eiropas Savienību 194. pantā un ES 2050. gada plānā, tam jābūt saskaņā ar citām ES politikas pamatnostādnēm (tādām kā transports, ēkas un emisijas kvotu tirdzniecības sistēma (EKTS)) un ar energoefektivitātes politiku, kas paredz sasniegt 20 % energotaupības mērķi (jo īpaši ņemot vērā energoefektivitātes rīcības plānu), kā arī tajā jāņem vērā tehnoloģiskās attīstības iespējamā ietekme, īpaši attiecībā uz atjaunojamo enerģiju un elektromobiļu aizvien lielāko ietekmi, kā arī jāievēro viedtīklu un iniciatīvu „progresīvās pilsētas un reģioni” ieviešana;
7. atbalsta inovāciju partnerības „Viedās pilsētas” drīzu uzsākšanu un aicina ilgtspējīgas pilsētu attīstības plānošanas procesos iesaistītos attiecīgos partnerus labāk veicināt iniciatīvas *JESSICA* un *ELENA* un izmantot iespējas, ko tās var sniegt ieguldījumiem ilgtspējīgā enerģijā vietējā līmenī, lai palīdzētu pilsētām un reģioniem īstenot dzīvotspējīgus ieguldījumu projektus energoefektivitātes, tīras sadegšanas, atjaunojamās enerģijas avotu un ilgtspējīga pilsētas transporta jomā; turklāt norāda uz iespēju kopīgi ar kaimiņvalstīm piedalīties pārrobežu finansējumā, ko paredz Eiropas kaimiņattiecību un partnerības instruments (EKPI);
8. uzsver vajadzību īstenot pašreizējās politikas nostādnes un noteikumus, lai uzlabotu pašreizējās enerģētikas infrastruktūras izmantošanu Eiropas patērētāju labā; aicina Komisiju un Energo regulatoru sadarbības aģentūru (*ACER*) stingrāk uzraudzīt to, kā valstis īsteno noteikumus, piemēram, attiecībā uz principu „izmanto vai zaudē”;
9. uzsver, ka atbilstīgi nozīmīguma hierarhijai un nolūkā panākt rentabilitāti ir jākonstatē, kuros gadījumos infrastruktūru var samazināt, īstenojot energoefektivitātes politiku, kuros gadījumos pašreizējo valsts un pārrobežu infrastruktūru var atjaunināt vai modernizēt un kuros gadījumos ir vajadzīga jauna infrastruktūra, ko var uzbūvēt līdzās pašreizējai enerģētikas vai transporta infrastruktūrai;
10. uzskata, ka energopatēriņa un piesārņojošu vielu emisijas samazinājumu un energoefektivitātes uzlabojumus var panākt, īstenojot energoefektivitātes uzlabošanas programmas ēku un transporta sektorā;
11. uzsver, ka ir svarīgi apzināt nākotnē iespējamās enerģijas pieprasījuma un piegādes

- nepilnības, kā arī turpmāk iespējamās ražošanas un pārvades infrastruktūras trūkumus;
12. uzsver, ka ir svarīgi saskaņot ES tirgus struktūru un kopējas Eiropas infrastruktūras shēmu izstrādi, lai nodrošinātu Eiropas iekšējo starpsavienojumu un starpsavienojumu ar trešām valstīm pārvaldību;
 13. uzskata, ka elektroenerģijas infrastruktūras attīstīšana starp ES un trešām valstīm un dažos gadījumos pašreizējās infrastruktūras attīstīšana var izraisīt oglekļa emisiju pārvirzes risku vai šāda riska palielināšanos, ja tāds jau pastāv; aicina Komisiju izvērtēt šo iespēju un vajadzības gadījumā ierosināt pasākumus, ar kuriem ES varētu šo jautājumu efektīvi risināt, kā to prasa Direktīva 2009/28/EK par atjaunojamo enerģiju;
 14. aicina tīklu operatorus, regulatīvās iestādes, tostarp *ACER*, un Komisiju sadarbībā ar trešo valstu tīklu operatoriem un iestādēm radīt vajadzīgos apstākļus, lai nodrošinātu ES un trešo valstu elektroenerģijas infrastruktūras savietojamību un stabilitāti nolūkā sekmēt dalībvalstu energoapgādes drošību;
 15. uzsver, ka jākoncentrējas ne tikai uz pārrobežu projektiem, bet arī uz iekšējām pārvades sistēmām, kam ir izšķirīga nozīme enerģijas tirgu integrēšanā, atjaunojamās enerģijas ražošanas un sistēmu drošības integrēšanā, energoizolētības likvidēšanā un iekšējo sastrēgumu mazināšanā, kas ietekmē visu Eiropas energosistēmu; uzsver, cik svarīgi ir garantēt, lai pienācīgi ņemtu vērā attālākos reģionus un to vietējās vajadzības;
 16. uzsver vajadzību pēc jaunas infrastruktūras, kas izslēdz energoizolētības veidošanos un atkarību no viena piegādātāja, un uzlabo piegādes pasūtījumu drošumu;
 17. atzinīgi vērtē Komisijas centienus veicināt reģionālo sadarbību un aicina sniegt turpmākus norādījumus par šādām reģionālām iniciatīvām;
 18. uzsver, ka sadarbība starp pašvaldībām un reģioniem valsts un Eiropas līmenī veicina energoizolētības likvidēšanu, sniedz ieguldījumu iekšējā enerģijas tirgus izveides pabeigšanā un sekmē enerģētikas infrastruktūras projektu īstenošanu; uzskata, ka Eiropas kohēzijas politikas teritoriālās sadarbības mērķis, kā arī makroreģionālās stratēģijas var uzlabot pārrobežu projektu sadarbības iespējas nolūkā izveidot efektīvus un viedus starpsavienojumus ar netradicionāliem vietējiem un reģionāliem enerģijas avotiem un lieliem energotīkliem; uzsver, ka infrastruktūras projektu atbilstīga saskaņošana var garantēt vislabāko iespējamo izmaksu un ieguvumu attiecību un maksimāli palielināt ES līdzekļu efektivitāti; šajā sakarībā uzskata, ka ir jāuzlabo reģionālā sadarbība, jo īpaši nolūkā nodrošināt pienācīgu saikni starp izvirzītajām prioritātēm un Eiropas reģioniem;
 19. prasa Komisijai un dalībvalstīm ieviest pasākumus, lai nodrošinātu, ka pārvades sistēmu operatori (PSO) ir pienācīgi motivēti izvērtēt iespējamās starpsavienojumus reģionālā vai Eiropas mērogā un ka to ieguldījumu plānu pamatā ir nevis vienīgi projekta ekonomija, bet gan enerģētikas starpsavienojumu sociālekonomiskā ietekme, tādējādi nepieļaujot nepietiekamu ieguldīšanu pārvades jaudā;
 20. aicina Komisiju līdz 2011. gada beigām iesniegt priekšlikumus par risinājumiem attiecībā uz kompromisiem, kas minēti Eiropas koordinators *Georg Wilhelm*

Adamowitsch 2010. gada 15. novembrī publicētajā trešajā gada pārskatā, piemēram, kompromisu starp neatliekamo vajadzību pēc jaunas infrastruktūras un stingriem vides aizsardzības noteikumiem;

21. aicina veikt pasākumus, lai nodrošinātu atbilstīgu starptautiskiem līgumiem, piemēram, Espo konvencijai, pirms tiek īstenoti vai turpmāk attīstīti pārrobežu projekti, un saistībā ar energotīklu paplašināšanos vērš uzmanību uz nepieciešamību veicināt ciešāku sadarbību, jo īpaši starp Krieviju un Baltkrieviju, un Baltijas valstīm, un šajā sakarībā uzsākt ES un Krievijas dialogu enerģētikas jomā, proti, lai sasniegtu enerģijas piegādes drošības mērķi ES dalībvalstīs un reģionos;
22. vērš uzmanību uz iespējām, ko pašreizējie ES reģionālās sadarbības noteikumi sniedz pārrobežu enerģētikas infrastruktūras projektu attīstības un straujākas īstenošanas ziņā, jo īpaši saistībā ar atjaunojamās enerģijas projektiem, un šim mērķim mudina izmantot reģionālās sadarbības instrumentus (*EUREGIO*, *ETSG*);
23. atzinīgi vērtē Komisijas lēmumu ieviest Eiropas atomelektrostaciju „izturības testus”; uzskata, ka turpmākas likumdošanas iniciatīvas par kopīga tiesiskā regulējuma izveidi kodoldrošības jomā ir būtiskas, lai Eiropā pastāvīgi uzlabotu drošības standartus;
24. uzskata, ka ir jāpaplašina un jāturpina attīstīt reģionālās iniciatīvas, jo tās ir visciešāk saistītas ar enerģētikas sistēmas darbību atsevišķos reģionos (piemēram, reģionālo enerģijas ražošanas avotu struktūru, vēja enerģijas izmantošanu, tīklu ierobežojumiem un enerģijas avotu pieejamību);
25. mudina Komisiju izvērtēt iespēju iekļaut enerģētikas infrastruktūrā prioritārus projektus, kas uzlabotu Eiropas pašreizējo svarīgāko infrastruktūru (gāzes un naftas cauruļvadu, elektrotīklu, atomelektrostaciju, SDG termināļu utt.) pareizu darbību un drošumu pret avārijām un dabas vai cilvēku izraisītām katastrofām;

II. Visaptverošs infrastruktūras attīstības scenārijs

26. uzskata, ka Tīklu attīstības desmitgades plānā (TADP) ir norādīti būtiski elektroenerģijas un gāzes infrastruktūras projekti un šim plānam ir jāsekmē prioritāšu noteikšana, pēc kurām atlasīt tādus Eiropas interešu projektus, kas ir jāīsteno, lai sasniegtu ES mērķus enerģijas un klimata jomā, neiejaucoties iekšējā tirgus darbībā; šajā sakarībā uzskata, ka starpsavienojumu jauda ir jāapsver vienādā līmenī ar 20-20-20 mērķiem un ka TADP attiecīgi ir jāuzskata par instrumentu, ar ko uzraudzīt atbilstību 10 % starpsavienojuma mērķa izpildei;
27. aicina Komisiju nolūkā nodrošināt labāku ES elektroenerģijas un gāzes infrastruktūras plānošanas pārvaldību, iesniegt konkrētu priekšlikumu, ar ko uzlabot pārredzamību un sabiedrības līdzdalību ES prioritāšu noteikšanā, plašāk iesaistot ieinteresētās personas (ietverot, piemēram, enerģētikas sektoru, neatkarīgos ekspertus, patērētāju organizācijas un NVO); uzskata, ka šo līdzdalību var nodrošināt, publicējot tehniskās plānošanas datus;
28. uzskata, ka ir jāpievērš uzmanība ES enerģētikas infrastruktūrai, kas atrodas tādu ārvalstu uzņēmumu vai to meitasuzņēmumu īpašumā, kuru pārvaldības struktūra nav

pārredzama un kuros ir pārmērīga ārvalstu valdību ietekme; aicina Komisiju iesniegt priekšlikumus, lai šajā ziņā ieviestu pietiekamas tiesiskas un institucionālas garantijas, jo īpaši attiecībā uz piekļuvi ES publiskajam finansējumam;

29. uzskata, ka TADP sekmē caurviju programmu Eiropas gāzes transporta un elektroenerģijas pārvades infrastruktūras attīstībai Eiropas ilgtermiņa plānošanas perspektīvā, kas ir jāuzrauga ACER un Komisijai, pienācīgi ņemot vērā attiecīgos trešās iekšējā tirgus tiesību aktu paketes noteikumus;
30. uzsver, ka šī augšupējā pieeja ir jāpapildina ar labi strukturētu lejupēju redzējumu ar Eiropas perspektīvu;
31. uzsver — lai veiksmīgi sasniegtu vispārējos mērķus enerģijas jomā, ir būtiski veicināt pārvades un sadales infrastruktūras būvniecību ar mērķi efektīvi un progresīvi integrēt atjaunojamo enerģiju, kā arī jaunus elektrības izmantošanas veidus (tādus kā elektromobiļi vai akumulatoru hibrīdtransportlīdzekļi); atzinīgi vērtē to, ka par prioritāru ir noteikts Eiropas nākotnes supertīkls un Florences forumā apstiprinātie izmēģinājuma projekti; prasa Komisijai apspriesties ar visām ieinteresētajām personām, lai paātrinātu elektroenerģijas maģistrāļu noteikšanu, kas veidotu integrētu savienojumu mezglu infrastruktūru, nolūkā optimizēt savienojamību, sistēmas pretestību un operatīvo elastīgumu un samazināt izmaksas, neizslēdzot nevienu lielāku Eiropas ģeogrāfisko teritoriju, un aicina Komisiju līdz 2014. gada vidum iesniegt Parlamentam plānu, kurā pēc iespējas izsmēļošāk aplūkotas īpašās vajadzības, ko rada atjaunojamās enerģijas pārvade;
32. norāda, ka salu un kalnu reģionu ģeogrāfiskie šķēršļi to novietojuma dēļ ļoti apgrūtina šo reģionu integrāciju ES enerģētikas tīklā; tādēļ aicina Komisiju ņemt vērā reģionālo apstākļu daudzveidību un īpašu uzmanību pievērst reģioniem ar raksturīgām ģeogrāfiskām un demogrāfiskām iezīmēm, piemēram, salām, kalnu reģioniem un reģioniem ar zemu iedzīvotāju blīvumu, nolūkā panākt lielāku enerģijas avotu daudzveidību un veicināt atjaunojamo enerģijas avotu izmantošanu, tādējādi samazinot atkarību no importētas enerģijas; mudina Komisiju enerģētikas infrastruktūras prioritātēs 2020. gadam iekļaut salu enerģētikas sistēmu īpašo situāciju;
33. uzsver, ka ir vajadzīga transversālas politikas saskaņotība attiecībā uz enerģētikas infrastruktūru un tās saistību ar jūras teritoriālās plānošanas sistēmu, kas varētu būt noderīga arī lielo jūras vēja enerģijas parku projektu iekļaušanai vispārējā stratēģijā;
34. tomēr atgādina Komisijai, ka drošības un ekonomisku apsvērumu dēļ katrai dalībvalstij ir jāsniedz atbalsts, lai tā varētu būt gan ilgtspējīgas enerģijas ražotāja, gan patērētāja;
35. norāda, ka elektroenerģijas ražošanas attīstīšana reģionos ir būtisks līdzeklis, ar ko nodrošināt dažādu Eiropas daļu pašpietiekamību ar enerģiju, jo īpaši Baltijas reģionā, kas joprojām ir izolēts un atkarīgs no viena piegādes avota; norāda, ka reģionu rīcībā ir plašs resursu klāsts, tostarp iespējas, ko sniedz dabas resursi, un ka nākotnes mērķim vajadzētu būt to pilnīgai izmantošanai, lai dažādotu enerģijas ražošanu;
36. atzīst efektīvu gāzes infrastruktūru nozīmi piegādes dažādošanas un drošības veicināšanā, labākā iekšējā enerģijas tirgus funkcionēšanā un līdz ar to energoatkarības

mazināšanā, vienlaikus atzīstot arī vajadzību līdz 2050. gadam krasi samazināt enerģētikas nozares radītās emisijas; uzsver, ka gāzes infrastruktūrai ir jānosaka papildu elastīguma prasības un tās pareizi jāīsteno, jo īpaši nolūkā nodrošināt reverso plūsmu un starpsavienojumus, un uzsver, ka gāzes infrastruktūra ir jāattīsta, pilnībā ņemot vērā ieguldījumu, ko nodrošina sašķidrinātas dabasgāzes/ saspiestas dabas gāzes termināli, transporta kuģi un uzglabāšanas iekārtas, kā arī gazificētas biomasas un biogāzes attīstība;

37. atzinīgi vērtē Komisijas paziņojumu, ka dabasgāzei būs svarīga nozīme kā rezerves kurināmajam; tomēr uzsver, ka citu veidu enerģijas avotiem un uzglabāšanas iekārtām arī būs svarīga nozīme, ja vēlamies nodrošināt apgādes drošību; uzsver, ka plašs energoavotu sadalījums arī turpmāk būs drošas un rentablas energoapgādes pamats;
38. atzīmē, ka pretstatā visiem citiem ieguldījumiem infrastruktūrā, kurus ES plāno stimulēt, obligāta infrastruktūra ir gāzes tīklu starpsavienojumi un uzglabāšanas iekārtas, kas paredzētas 2009. gada regulā par gāzes piegādes drošību; prasa Komisijai izvērtēt, vai daļa no 2009. gada regulā infrastruktūras uzlabojumiem paredzētā ES finansējuma patiesi ir vajadzīga;
39. uzsver, ka neviens ES dalībvalstu reģions, tostarp arī salu reģioni, pēc 2015. gada nedrīkst būt izolēts no Eiropas gāzes un elektroenerģijas tīkliem, un pienācīgu savienojumu trūkums nekādi nedrīkst apdraudēt to energoapgādes drošību;
40. mudina Komisiju izvērtēt netradicionālo gāzes avotu infrastruktūras attīstību, ņemot vērā tiesiskos jautājumus, aprites cikla novērtējumu, pieejamos līdzekļus, ietekmi uz vidi un ekonomisko dzīvotspēju; prasa Komisijai, pamatojoties uz primāro enerģijas avotu līdzvērtīguma principu, rūpīgi izvērtēt potenciālos ieguvumus un riskus, ko rada netradicionālo gāzes avotu izmantošana ES;
41. uzskata — lai gan ekonomikas dekarbonizācija palīdzēs pakāpeniski samazināt fosilās enerģijas izmantošanu, nafta vēl daudzus gadus būs nozīmīga ES energoapgādes daļa, un tādēļ pārejas periodā ir jāsauglabā konkurētspējīga Eiropas naftas transportēšanas un pārstrādes infrastruktūra, lai ES patērētājiem nodrošinātu drošu piegādi par pieņemamām cenām;
42. uzsver, cik svarīgi ir plānot integrētu enerģētikas infrastruktūru, kurā ietvert lauksaimniecības un nelielus lauku enerģijas avotus, lai veicinātu decentralizētu enerģijas ražošanu, līdzdalību tirgū un lauku attīstību; uzsver, cik svarīga ir atjaunojamās enerģijas avotu prioritāra piekļuve tīklam, kā tas norādīts Direktīvā 2009/28/EK;
43. uzsver, cik svarīga ir sadales līmeņa infrastruktūra un profesionālo patērētāju un sadales sistēmas operatoru (SSO) nozīme, integrējot sistēmā decentralizētus enerģijas produktus un pieprasījuma efektivitātes pasākumus; uzsver, ka lielākas prioritātes piešķiršana pieprasījuma pārvaldībai un pieprasītās enerģijas ražošanai ievērojami nostiprinātu decentralizētu enerģijas avotu integrēšanu un palīdzētu sasniegt vispārējos enerģētikas politikas mērķus; uzskata, ka tas attiecas arī uz valsts infrastruktūras projektiem, kuri sniedz pozitīvus rezultātus arī ārpus valsts robežām attiecībā uz piegādi vai iekšējā enerģijas tirgus starpsavienojumiem;

44. mudina Komisiju līdz 2012. gadam iesniegt konkrētas iniciatīvas, ar kurām palielināt enerģijas uzkrāšanas jaudu (ietverot daudzfunkcionālas gāzes/ ūdeņraža iekārtas, reversās plūsmas elektromobiļu viedakumulatorus, hidroenerģijas sūkņu stacijas, decentralizētas biogāzes uzglabāšanas iekārtas, augstas temperatūras solārās iekārtas, saspiesta gaisa uzglabāšanas iekārtas un citas inovatīvas tehnoloģijas); iesaka Komisijai izvērtēt turpmākās iniciatīvas par enerģijas uzglabāšanu, lai maksimāli sekmētu atjaunojamās enerģijas integrāciju;
45. uzskata, ka pilsētu apkures un dzesēšanas tīklu modernizācijai un efektivitātes uzlabošanai ir jābūt ES prioritātei, un tā jāatspoguļo un jāatbalsta saistībā gan ar pašreizējās finanšu shēmas pārskatīšanu, gan ar nākotnes finanšu perspektīvu;
46. atzinīgi vērtē līdz šim izstrādātos CO₂ uztveršanas, transportēšanas un uzglabāšanas projektus; aicina Komisiju steidzami sagatavot termiņa vidusposma ziņojumu, ietverot tehniskos un ekonomiskos aspektus un novērtējot rezultātus, kas sasniegti, izmantojot ES finansētas eksperimentālas oglekļa uztveršanas un uzglabāšanas tehnoloģijas, kas paredzētas ogļu spēkstacijām;
47. mudina Komisiju sadarbībā ar visām ieinteresētajām personām, tostarp ar attiecīgajiem tīkla un tirgus operatoriem, kritiski izvērtēt un vajadzības gadījumā pārskatīt nepieciešamo ieguldījumu apmērus, kas norādīti paziņojumā par enerģijas infrastruktūras prioritātēm, jo īpaši attiecībā uz pieprasījuma samazināšanu, īstenojot energoefektivitātes pasākumus, un prasa Komisijai ziņot Padomei un Parlamentam par ieguldījumiem, kas varētu būt vajadzīgi un par turpmākā ES finansējuma apmēru;
48. norāda, ka bez kapitāla un darbības izmaksām ievērojamas vides aizsardzības izmaksas rada arī enerģētikas infrastruktūras būvniecība, darbība un ekspluatācijas pārtraukšana; uzsver, ka ir svarīgi šādas vides aizsardzības izmaksas ņemt vērā izmaksu un ieguvumu analīzē, izmantojot pilna cikla izmaksu aprēķināšanas pieeju;
49. uzskata, ka pārvades sistēmas operatoriem (PSO) pilnībā ir jānodod tirgus rīcībā visas pārvades līnijas, tādējādi novēršot pārvades jaudas rezervēšanu pārrobežu līdzsvara nodrošināšanai utt., un šī prasība ir jāievieš saistošos tiesību aktos, pamatojoties uz Eiropas Elektroenerģijas un gāzes regulatoru grupas (*ERGEG*) pašreizējām labas prakses pamatnostādnēm;
50. atbalsta pastiprinātu sadarbību starp dalībvalstīm nolūkā izveidot vairākām dalībvalstīm kopīgas reģionālās regulatoru iestādes; atzinīgi vērtē līdzīgas iniciatīvas, kas paredz vienota reģionālā PSO izveidi;
51. aicina Komisiju un Enerģoregulatoru sadarbības aģentūru (*ACER*) līdz 2014. gadam izveidot vienotu Eiropas dienas tirgu, jo tas ļautu starp valstīm un/vai dažādu cenu zonām brīvi pārsūtīt elektroenerģiju pa visiem pārvades starpsavienojumiem;

III. Viedtīkli

52. uzskata, ka enerģētikas infrastruktūrai ir jākļūst vairāk orientētai uz galalietotāju, lielāku uzmanību pievēršot sadales sistēmas jaudu un patēriņa mijiedarbībai, un jāuzsver vajadzība pēc enerģijas un informācijas divvirzienu plūsmām reālā laikā; norāda uz

tādas jaunas elektroenerģijas sistēmas priekšrocībām, kas ietver efektīvas tehnoloģijas, iekārtas un pakalpojumus, kā, piemēram, viedtīklus, viedskaitītājus un sadarbībspējīgus IKT atbalstītus slodzes un pieprasījuma energovadības pakalpojumus, izmantojot patērētājiem piemērotas inovatīvas un dinamiskas cenu aprēķina formulas un pieprasījuma—atbildes sistēmas;

53. norāda, ka ar enerģētikas infrastruktūru ir saistīti tādi būtiski riski kā darbības riski (piemēram, sastrēgumi un nepārtrauktu piegāžu nodrošināšana), dabas radīti riski (piemēram, zemestrīces un plūdi), vides riski (piemēram, piesārņojums, biotopu izzušana un bioloģiskās daudzveidības samazināšanās) un antropogēni/ politiski riski (piemēram, saistībā ar drošību un terorismu); tādēļ prasa īstenot lēmumus par viedtīklu attīstību, kā paredzēts Direktīvā 2008/114/EK par kritiskajām infrastruktūrām; iesaka dalībvalstīm izstrādāt riska karti, kas būtu palīglīdzeklis, pieņemot lēmumus un uzraugot viedtīklu ieviešanas rezultātus nolūkā uzlabot tīklu savienojamību;
54. uzsver, ka ir jāveicina lietotājdraudzīgu tehnoloģiju attīstība un pieprasījuma pārvaldība, lai nodrošinātu viedtīklu tehnoloģiju un pieprasījuma—atbildes sistēmu ieviešanu un lai visas ieinteresētās personas gūtu maksimālu labumu no viedtīklu izmantošanas;
55. uzskata, ka 7. un 8. pētniecības un attīstības pamatprogrammās par prioritāru ir jānosaka viedtīklu tehnoloģija, ņemot vērā privātas elektromobiļu uzlādes infrastruktūras, lai šajā jomā drīzumā izveidotu decentralizētu, divvirzienu elektroenerģijas tīklu;
56. uzsver — lai sasniegtu Eiropas Savienības enerģētikas un klimata mērķus, par vienu no enerģētikas infrastruktūras prioritātēm ir jānosaka viedtīklu uzstādīšana, jo tas palīdzēs integrēt decentralizētas atjaunojamās enerģijas ražotnes un elektromobiļus, samazināt energoatkarību, uzlabot energoefektivitāti un attīstīt elektrosistēmas elastīgumu un veiktspēju; uzskata, ka viedtīkli nodrošina unikālu iespēju paātrināt inovāciju, radīt darbvietas un palielināt Eiropas rūpniecības konkurētspēju, jo īpaši attiecībā uz MVU;
57. norāda, ka ir jāizstrādā stabils tiesiskais regulējums, lai veicinātu viedtīklu izveidošanai Eiropā vajadzīgos milzīgos ieguldījumus;
58. prasa Komisijai atvieglināt lielu viedtīklu demonstrējumu projektu steidzamu īstenošanu, jo tā vislabāk varēs konstatēt Eiropas sabiedrībai radītās izmaksas un ieguvumus; norāda — lai kopīgi uzņemtos šiem projektiem vajadzīgā ieguldījuma risku, ir nepieciešams valsts finansējums, kas paredzēts publiskajā—privātajā partnerībā, ko efektīvi piedāvā Eiropas Elektrotīklu iniciatīva (*EEGI*);
59. atzīmē, ka viedtīkli ir rezultāts, ko rada konverģence starp elektroenerģiju un informācijas un komunikāciju tehnoloģijām, un līdz ar to īpaša uzmanība ir jāpievērš abu šo nozaru sadarbībai, piemēram, attiecībā uz radiofrekvenču efektīvu izmantošanu visā Eiropā un viedās enerģijas funkciju izpratni, plānojot nākotnes lietisko internetu; prasa Komisijai izveidot plānu sadarbībai starp dažādām iesaistītajām struktūrvienībām (Pētniecības ĢD, Enerģētikas ĢD, Informācijas sabiedrības un saziņas līdzekļu ĢD u. c.), lai nodrošinātu vissaskaņotāko un vispārēji efektīvu veidu, kā veicināt viedtīklu ieviešanu un darbību, lai tie būtu stabils enerģētikas politikas pasākumu pamats;
60. aicina Komisiju izvērtēt, vai saistībā ar trešo tiesību aktu paketi par iekšējo enerģijas

tirgu ir vajadzīgas turpmākas iniciatīvas viedtīklu ieviešanai; uzskata, ka novērtējumā ir jāņem vērā šādi mērķi: i) atbilstīgas atvērtas piekļuves nodrošināšana un operatīvās informācijas apmaiņa starp dalībniekiem un fiziskajām saskarnēm; ii) pareizi funkcionējoša enerģijas pakalpojumu tirgus izveidošana; un iii) pietiekamu stimulu nodrošināšana tīklu operatoriem, lai mudinātu tos ieguldīt viedtīkliem paredzētās viedās tehnoloģijās;

61. prasa lielāku uzmanību pievērst sadales sistēmas jaudas un patēriņa mijiedarbībai, izmantojot kopīgu Eiropas viedtīklu stratēģiju, un norāda, ka viedtīklu tehniskie standarti ir jāpieņem ne vēlāk kā 2012. gada beigās, kā tas uzsvērts Eiropadomes 2011. gada 4. februāra secinājumos;
62. uzsver, ka tīkli ir jāpielāgo jaunu tirgus dalībnieku ienākšanai, lai atvieglotu jaunu neliela apjoma ražošanas avotu, piemēram, mājsaimniecību un MVU, izmantošanu;
63. norāda, ka, reformējot kopējo lauksaimniecības politiku, tīkli ir jā sagatavo un jāpielāgo tādu enerģijas veidu ražošanai kā elektroenerģija, kas iegūta no lauksaimniecības un mežu resursiem;
64. uzskata, ka ir jāpievērš uzmanība jauniem tehnoloģiskiem risinājumiem, lai varētu izmantot rūpniecības atliekenerģiju, t. i., deggāzi, atkritumsiltumu u. c.;
65. uzsver, ka viedtīklu standartizēšanai un savstarpējai izmantojamībai jābūt prioritātei; mudina dalībvalstis sadarbībā ar Eiropas un starptautiskajām standartizācijas iestādēm un nozares pārstāvjiem paātrināt darbu saistībā ar elektromobiļu, uzlādes infrastruktūras, viedtīklu un viedskaitītāju tehniskajiem standartiem, lai tos pabeigtu līdz 2012. gada beigām; uzsver, ka tehnoloģiju pamatā ir jābūt atklātiem starptautiskiem standartiem, lai nodrošinātu tehnoloģiju rentabilitāti, kas uzlabos sistēmas sadarbību un patērētājiem piedāvās plašāku risinājumu izvēli;
66. atzinīgi vērtē to, ka viedskaitītāju standartizēšanas procesu saskaņā ar Komisijas izdoto standartizācijas mandātu Nr. M/441 veic Eiropas standartizācijas organizācijas (*CEN*, *CENELEC* un *ETSI*), un uzsver, ka viedskaitītāju tehniskajos standartos jāņem vērā *CEN/CENELEC/ETSI* viedskaitītāju koordinēšanas grupas (*SM-CG*) noslēguma ziņojumā izklāstītās papildu funkcijas:
 - skaitītāju rādījumu attālināta nolasīšana;
 - divpusējas sakaru sistēmas,
 - progresīvas tarifu noteikšanas/ priekšapmaksas atbalsts;
 - piegādes attālināta aktivizēšana un dezaktivizēšana un jaudas ierobežošana;
 - sakari ar māju un ēku individuālajām ierīcēm un, ja vajadzīgs, to tieša kontrole;
 - informācijas sniegšana uz mājas displeja ar tīkla portāla/vārtejas palīdzību;
67. atzinīgi vērtē *EEGI* un Komisijas viedtīklu darba grupas veikumu; aicina Komisiju pilnībā ņemt vērā šo darba grupu secinājumus par īpašu tiesību aktu attiecībā uz

viedtīkliem, ko paredzēts pieņemt 2011. gada pirmajā pusgadā;

68. uzsver, ka viedskaitītāju mērķis ir sniegt patērētājiem iespēju efektīvi uzraudzīt un kontrolēt viņu izmantotās enerģijas patēriņu;
69. uzsver, ka dalībvalstīm jau ir pienākums pēc apmierinoša novērtējuma veikšanas līdz 2020. gadam uzstādīt viedskaitītājus vismaz 80 % galalietotāju, un vērš uzmanību uz jaunajā Eiropas digitālajā programmā paredzēto starpposma mērķi, proti, līdz 2015. gadam 50 % mājsaimniecību uzstādīt viedskaitītājus;
70. uzsver, ka dalībvalstīm ir jāatbalsta pietiekami daudzi izmēģinājuma projekti, kas attiecas uz dzīvojamo telpu lietotājiem, lai sabiedrībā veicinātu pozitīvu attieksmi un paātrinātu inovācijas procesu, kā tas noteikts trešajā enerģijas tirgus tiesību aktu paketē; aicina Komisiju, pamatojoties uz trešajā enerģijas tiesību paketē prasītajiem novērtējumiem, iesniegt turpmāko pasākumu priekšlikumus, lai līdz 2014. gadam viedskaitītāji būtu uzstādīti visiem patērētājiem nedzīvojamās ēkās, pagaidām izņemot mikrouzņēmumus; prasa ieviest skaidrus noteikumus par drošību, privātumu un datu aizsardzību atbilstīgi spēkā esošajiem ES tiesību aktiem;
71. uzskata, ka enerģijas kotrolierīcēm, jo īpaši tad, ja viedskaitītājus uzstāda lietošanai mājsaimniecībās, pirmkārt un galvenokārt nepārprotami ir jābūt izdevīgām galapatērētājiem; uzsver, ka patērētāji ir jāinformē par viņu patērēto enerģiju, lai viņus aktīvi iesaistītu energotaupības centienos, un īpaša uzmanība ir jāpievērš izpratnes veidošanas kampaņām, nodrošinot apmācību, skaidru rēķinu sagatavošanu, rentabilitāti un veicinot lietotājdraudzīgu tehnoloģiju attīstību;
72. šajā saistībā uzsver, ka pētniecības un inovāciju veicināšanai ir būtiska nozīme, tāpēc jānodrošina aktīvas finanšu politikas atbalsts, tostarp, izmantojot inovatīvus instrumentus, kas vēl jāizstrādā, piemēram, Eiropas inovāciju finansēšanas fondu vai Eiropas patentu fondu;
73. aicina Komisiju un dalībvalstis strādāt pie tā, lai izraudzītos viedskaitītājiem un viedtīkliem piemērotu standartizētu licencēto radiofrekvenču joslu;

IV. Skaidru un pārredzamu kritēriju noteikšana prioritārajiem projektiem

74. atbalsta prioritāros koridorus, ko noteikusi Komisija, un piekrīt, ka ir jāoptimizē ierobežotie līdzekļi; atkārtoti norāda — lai gan atbildība par infrastruktūras plānošanas un attīstības projektiem galvenokārt ir tirgus ziņā, ES uzdevums ir veicināt atsevišķus projektus, piešķirot tiem Eiropas interešu projekta statusu un dažiem no tiem nodrošinot valsts finansējumu;
75. prasa ieviest skaidru un pārredzamu metodoloģiju, ar ko varētu atlasīt prioritārus projektus, kas atbilst neatliekamām Eiropas vajadzībām; uzsver, ka Eiropas interešu projektu (EIP) atlase ir jāveic pēc objektīviem un pārredzamiem kritērijiem un iesaistot visas ieinteresētās personas;
76. uzsver, ka noteikto prioritāšu plānošanā, kā arī ieguldījumu plānu un īpašu projektu īstenošanā un uzraudzībā svarīga ir reģionālā sadarbība; uzskata, ka pašreizējās

makroreģionālās stratēģijas (piemēram, Baltijas jūras reģiona un Donavas reģiona stratēģiju) var izmantot kā sadarbības platformu modeļus, izskatot un īstenojot enerģētikas projektus;

77. uzsver, ka visiem EIP ir jāveicina ES enerģētikas politikas mērķu sasniegšana — iekšējā tirgus izveides pabeigšana, energoefektivitātes un atjaunojamās enerģijas popularizēšana un piegādes drošības uzlabošana — un šiem projektiem ievērojami ir jāsekmē:
- padziļināta tirgus integrācija, konkurence un tirgus likviditāte, kā arī tirgus koncentrācijas samazināšana;
 - energoizolētības likvidēšana;
 - tīkla zudumu samazināšana, pārvades sastrēgumu novēršana, tostarp attiecībā uz iekšējiem projektiem, ja tie sekmē pārrobežu savienojumus, kā arī pārrobežu pārvades atvieglināšana;
 - atkarības no viena piegādātāja novēršana;
 - diversifikācija attiecībā uz tranzīta ceļiem un resursu izcelsmi;
 - atjaunojamās enerģijas integrācija tīklā un palielināta atjaunojamās enerģijas avotu izmantošana, novēršot atjaunojamās enerģijas ierobežojumus;
78. uzsver, ka ir būtiski ciešāk un efektīvāk sadarboties ar privāto sektoru un finanšu iestādēm, sevišķi Eiropas Investīciju banku un Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības banku, lai veicinātu vajadzīgā finansējuma saņemšanu, jo īpaši prioritāriem pārrobežu projektiem; aicina Komisiju izpētīt citus inovatīvus finanšu instrumentus un palīdzēt veicināt publiskā un privātā sektora partnerības, kurām vietējās, reģionālās un valsts iestādes paredzētu stimulus un nodrošinātu vajadzīgo tiesisko regulējumu un politikas atbalstu; šajā sakarībā uzsver, ka ir jāattīsta tehniskais atbalsts un finanšu inženierija vietējo un reģionālo iestāžu līmenī, lai energoefektivitātes projektu izstrādē atbalstītu vietējos tirgus dalībniekus, šajā nolūkā, piemēram, izmantojot EIB tehniskās palīdzības instrumentu *ELENA* un *ESCO* pieredzi, ja šie projekti attiecas uz energoefektivitātes infrastruktūru;
79. mudina Komisiju, cieši sadarbojoties ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju, izvērtēt vajadzību ieviest datu aizsardzības papildpasākumus, izvērtēt dažādu dalībnieku nozīmi un atbildību cita starpā attiecībā uz piekļuvi datiem, datu piederību, datu apstrādi un nolāsīšanas un korekcijas tiesībām un, ja vajadzīgs, mudina pieņemt atbilstīgus regulatīvos priekšlikumus un/vai pamatnostādnes;
80. uzskata — lai projektu noteiktu par prioritāru, ir jāņem vērā šādi kritēriji:
- tam ir jābūt Eiropas mēroga projektam (t. i., tā īstenošanai nepārprotami jābūt ES sabiedrības interesēs);
 - tā nepieciešamība ir jāpierāda, pamatojoties uz infrastruktūras hierarhiju;

- tam ir jāatbilst klimata, energoefektivitātes un vides mērķiem;
 - tam ir jāatbilst ES ilgtermiņa enerģētikas politikai (kas pieļauj elastīgumu un daudzfunkcionālu lietojumu un novērš bloķēšanas efektu);
 - tam jābūt ar labu izmaksu un ieguvumu attiecību un jābūt rentablam;
 - tam jābūt tehniski pamatotam;
81. uzskata — lai turpinātu projektu prioritizāciju, ir jāņem vērā šādi atbilstības kritēriji:
- vai tiek palielināta dalībvalstu solidaritāte;
 - projektu gatavība;
 - vai projekti pēc iespējas mazāk ietekmē vidi;
 - vai projekti ir labākais risinājums attiecīgajiem patērētājiem;
82. norāda, ka ir jāturpina iekšējā enerģijas tirgus integrācija, jo īpaši veicinot projektus, ar kuriem nodrošina, ka kaimiņvalstīs ir labi līdzsvarots energoavotu sadalījums;
83. uzsver, ka ir jānovērš šķēršļi attiecībā uz konkurenci un uz tirgu orientētu visu enerģijas infrastruktūru attīstību, ietverot centralizēto siltumapgādi un dzesēšanu;
84. atkārtoti norāda, ka ģeogrāfiskie šķēršļi, kas raksturīgi salu teritorijām, ļoti sarežģī to iekļaušanu Savienības enerģētikas tīklā un ka tām ir jāparedz īpaši instrumenti, ar kuriem samazināt to enerģētisko atkarību, vai nu pilnveidojot to iekšējās iespējas attiecībā uz atjaunojamās enerģijas avotiem, vai arī veicinot energoefektivitāti un energotaupību;
85. uzsver, ka ir jāveicina pārredzamība, skaidri informējot sabiedrību par katra projekta mērķi un tehniskās plānošanas datiem; prasa, lai atbilstību kritērijiem pārbaudītu sabiedriskās apspriešanas kontekstā;
86. uzskata, ka ir jāatbalsta ne tikai lieli infrastruktūras projekti, bet arī mazāki projekti, kam varētu būt augsta pievienotā vērtība un ko varētu pabeigt daudz ātrāk;
87. aicina Komisiju nodrošināt, lai projekti, kuriem piešķirts EIP statuss, arī pēc apstiprinājuma saņemšanas atbilst iepriekš minētajiem kritērijiem; uzskata, ka projekta jebkādu lielāku pārmaiņu gadījumā ir jāpārskata tā EIP statuss;

V. Īsas un pārredzamas atļauju izsniegšanas procedūras

88. piekrīt tam, ka ir jānodrošina EIP savlaicīga īstenošana, un atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu saskaņot, labāk koordinēt un paātrināt atļauju izsniegšanas procedūras, ar nosacījumu, ka tiek ievērots subsidiaritātes princips un valstu kompetence attiecībā uz atļauju piešķiršanas procedūru, lai nodrošinātu, ka pašreizējie termiņi šajās jomās nemazina privāto investoru vēlmi būt novatoriskiem;

89. atzinīgi vērtē nacionālās kontaktiestādes (vienas pieturas aģentūras) izveidošanu katram Eiropas interešu projektam kā vienotu administratīvu saskarni starp izstrādātājiem un dažādajām atļaujas izsniegšanas procesā iesaistītajām iestādēm; uzskata, ka attiecībā uz pārrobežu projektiem ir jānodrošina turpmāka koordinēšana starp nacionālajām „vienas pieturas aģentūrām” un Komisijas pieaugošā nozīme šādā koordinēšanā; norāda, ka, pirms jaunu „vienas pieturas aģentūru” izveides, Komisijai un valstu iestādēm pilnībā jāizmanto pašreizējās institūcijas;
90. uzsver, ka jebkurai valsts kontaktiestādei ir jābūt neatkarīgai un brīvai no jebkādas politiskās vai ekonomiskās ietekmes; uzskata, ka EIP ir jāizskata iesniegšanas secībā un gaidāmajā Komisijas priekšlikumā noteiktajā termiņā;
91. uzsver, cik svarīgi ir laikus pabeigt projektus un uzturēt kvalitatīvu dialogu ar ieinteresētajām personām; mudina Komisiju ieviest dažādas stingrības brīdinājumu sistēmu, ko piemērot gadījumā, ja kāda dalībvalsts pieņemamā termiņā neapstrādā atļaujas pieteikumu, un mudina cieši uzraudzīt to, vai valstu administratīvās procedūras nodrošina pareizu un strauju EIP īstenošanu; attiecībā uz gadījumiem, kad rodas sarežģījumi, atzinīgi vērtē orientējošo laika termiņu ieviešanu, kādos attiecīgajām kompetentajām iestādēm ir jāpieņem galīgais lēmums; šāda lēmuma neesības gadījumā mudina Komisiju pārbaudīt, vai šāds kavējums jāsaprot kā dalībvalsts piemērots princips, kas kavē pareizi un strauji īstenot ES iekšējo enerģijas tirgu;
92. aicina Komisiju, ņemot vērā dažādās projektu īpatnības un teritoriālās iezīmes, noteikt to, vai ir iespējams ieviest kopīgas vai saskaņotas procedūras, ar kurām ieviest konkrētus galvenos *ad hoc* pasākumus un labāko praksi (regulāra informācijas apmaiņa, savlaicīga lēmumu paziņošana, kopīgi problēmu risināšanas mehānismi u. c.), un izvērtēt, cik piemēroti būtu izmantot arbitrāžas procedūras kā instrumentu galīgā lēmuma pieņemšanai;
93. uzsver, ka ir jāīsteno pieeja, kas lielākā mērā būtu orientēta uz līdzdalību, un atzīst, ka vietējo iedzīvotāju atbalsts enerģētikas infrastruktūras projektiem ir atkarīgs no atbilstīgas informācijas sniegšanas par projektu mērķiem un no iedzīvotāju iesaistīšanas projektu izstrādē pēc iespējas agrīnākā posmā; aicina pilsonisko sabiedrību — NVO, rūpniecības nozari, sociālos partnerus un patērētāju organizācijas — iesaistīt visos līmeņos Eiropas interešu projektu apspriešanā; aicina Komisiju izveidot apspriešanas un novērtēšanas sistēmu, lai noteiktu un izplatītu labāko praksi un zināšanas par infrastruktūras atzīšanu sabiedrībā;
94. tā kā reģionu attīstībā ļoti nozīmīgas ir ilgtspējīgas enerģijas stratēģijas, uzsver vajadzību izveidot struktūru apmaiņai ar labāko praksi reģionos, ņemot vērā veiksmīgus piemērus pašvaldībās un reģionos, kas specializējas atjaunojamās enerģijas, energotaupības un energoefektivitātes jomā; šajā sakarībā aicina izveidot apspriešanās un novērtēšanas sistēmu, lai, kur vien iespējams, apzinātu, izplatītu un pārņemtu labāko praksi un zināšanas par sabiedrības atbalstu infrastruktūrai;
95. uzsver, ka vislielākā problēma ir nodrošināt vietējo iedzīvotāju atbalstu enerģētikas infrastruktūras projektiem; ir pārliecināts, ka sabiedrības un lēmumu pieņēmēju atbalstu un uzticību var iegūt tikai tad, ja līdz lēmumu pieņemšanai notiek atklātas un pārredzamas debates par enerģētikas infrastruktūras projektiem;

96. prasa Komisijai izvērtēt, vai attiecībā uz rentabilitāti un atzīšanu sabiedrībā par labāku ir atzīstama pašreizējo enerģijas koridoru modernizācija un atjaunināšana, nevis jaunu koridoru veidošana;
97. atgādina, ka trešā tiesību aktu pakete paredz pienākumu regulatoriem, nosakot tarifus, novērtēt ieguldījumus, pamatojoties nevis tikai uz ieguvumiem attiecīgajā dalībvalstī, bet arī uz ES mēroga ieguvumiem; mudina *ACER* nodrošināt, ka dalībvalstis pilda šo pienākumu; prasa Komisijai gadījumā, ja izmaksas un ieguvumus nevar taisnīgi sadalīt ar tarifu noteikšanu, izvērtēt to, vai attiecībā uz ES enerģētikas mērķu sasniegšanai nepieciešamo pārrobežu projektu vai būtisku iekšējo projektu apstiprināšanu varētu būt noderīgs pilnībā pārredzams kompensācijas mehānisms;
98. piekrīt, ka jāsniedz vairāk informācijas par enerģētikas tīklu nozīmīgumu Eiropas Savienībā; prasa Komisijai apsvērt tādas ES enerģētikas tīklu informācijas un komunikācijas kampaņas veikšanu, kas pielāgota, lai derētu visām valstis un vietējām auditorijām;

VI. Finansēšanas instrumenti

99. norāda, ka ieguldījumi tīklos ir cikliski un uz tiem jāraugās vēsturiskā perspektīvā; norāda, ka ir novecojušas daudzas no iepriekšējās desmitgadēs uzbūvētajām infrastruktūrām, kas savieno centralizētas spēkstacijas; norāda, ka sabiedrība gaida, lai tiktu optimizētas pašreizējās infrastruktūras darbības saglabāšanas un jaunas infrastruktūras izveidošanas izmaksas, izmantojot valsts un privātās partnerības un inovatīvus finansēšanas instrumentus; uzsver vajadzību precīzi noskaidrot infrastruktūras prasības un izvairīties no jaudas pārpalikuma bloķēšanas, pilnībā ņemot vērā rentablu energoefektivitātes potenciālu;
100. uzsver, ka efektīvi funkcionējošam tirgum ir jāsedz liela daļa no infrastruktūrai nepieciešamo ieguldījumu izmaksām, pamatojoties uz pareizu izmaksu sadalījumu, pārredzamību, nediskrimināciju un rentabilitāti, ievērojot principu „maksā lietotājs”; prasa Komisijai izvērtēt, vai spēkā esošie regulatīvie stimuli ir pietiekami, lai tirgus saņemtu nepieciešamos signālus, un kādi papildu pasākumi ir vajadzīgi, ietverot tos, ar kuriem uzlabo izmaksu sadalīšanas noteikumus;
101. uzskata, ka gadījumā, ja nav pieejamas reglamentējošas alternatīvas un tirgus viens pats nespēj segt vajadzīgos ieguldījumus, var būt vajadzīgs ES finansējums, ar ko finansēt atsevišķus, ierobežota skaita EIP, kuru īpatnības padara tos komerciāli nepatstāvīgus, taču to attīstība ir nepieciešama ES enerģētikas politikas mērķu sasniegšanai; uzskata, ka valsts finansējumu var izmantot, lai stimulētu privāto ieguldījumu, izveidojot finanšu instrumentu inovatīvu kombināciju, ar nosacījumu, ka tas neizkropļo konkurenci;
102. norāda, ka Eiropas Reģionālās attīstības fonds sniedz milzīgu ieguldījumu enerģētikas un citu infrastruktūras projektu finansēšanā, un norāda uz kohēzijas politikas būtisko nozīmi vietējā un reģionālā līmenī, kas palīdz uzlabot energoefektivitāti un sasniegt Savienības mērķus atjaunojamās enerģijas jomā;
103. uzsver, ka Kohēzijas fondam un struktūrfondiem arī turpmāk jābūt ES infrastruktūras projektu pamatam; uzskata par maldinošu ikvienu mēģinājumu no kohēzijas politikas

fondiem izveidot jaunus nozaru fondus;

104. aicina Komisiju nodrošināt, lai ieguldījumu finansēšana infrastruktūrā būtu orientēta uz tirgu nolūkā nepieļaut konkurences izkropļojumus un neattaisnotus stimulus ieguldījumiem, kā arī novērst nepamatotas atšķirības starp dalībvalstīm, tomēr nodrošinot, ka sabiedrības intereses — jo īpaši vietējā un reģionālā līmenī un teritorijās ar īpašām ģeogrāfiskām iezīmēm, piemēram, salās, kalnu reģionos un reģionos ar ļoti zemu iedzīvotāju blīvumu — arī tiek ņemtas vērā, izmantojot ierobežotu valsts finansējumu, ar kuru jāpanāk inovatīva finanšu instrumentu kombinācija, kas stimulē privātos ieguldījumus;
105. uzskata, ka Eiropas Savienībai ir jāfinansē komerciāli nepievilcīgi projekti, kas nespēj piesaistīt privātos investorus, taču kam ir būtiska nozīme izolētu ES reģionu savienošanā ar Eiropas enerģētikas un gāzes tīkliem un kas ir nepieciešami nolūkā izveidot vienotu Eiropas Savienības enerģijas tirgu;
106. aicina Komisiju atļaut valsts finansējumu tikai tajās dalībvalstīs, kas pilnībā ieviesušas un pareizi piemēro spēkā esošos ES tiesību aktus, tostarp reglamentējošos noteikumus, kuri paredzēti trešajā tiesību aktu paketē par iekšējo tirgu;
107. aicina Komisiju pārskatīt valsts atbalsta noteikumus attiecībā uz enerģijas infrastruktūru un vajadzības gadījumā iesniegt priekšlikumus minēto noteikumu grozīšanai, lai valstis varētu veicināt infrastruktūras modernizāciju; vienlaikus aicina Komisiju izdot jaunu pamatnostādņu dokumentu par valsts finansējumu projektiem un spēkā esošo valsts atbalsta regulējumu, norādot skaidrus kritērijus par valsts finansējuma piešķiršanu enerģētikas infrastruktūrai; uzsver, ka šis dokuments kopīgi ir jāsapatavo Enerģētikas ĢD, Konkurences ĢD un Reģionālās attīstības ĢD, lai Komisijas noteikumos nepieļautu nekādas pretrunas;
108. aicina, pamatojoties uz stratēģiskajiem mērķiem, saistībā ar turpmākajām subsīdijām enerģētikā infrastruktūras un pētniecības un attīstības jomā ņemt vērā ģeogrāfisko principu; turklāt prasa, lai attīstītie reģioni turpmākas subsīdijas pētniecībai un attīstībai saņemtu tikai tad, ja subsīdēto darbību veic saistībā ar mazāk attīstītiem reģioniem;
109. uzsver — lai veicinātu ieguldījumus gan pārvadē, gan sadalē, izšķiroša nozīme ir stabilam, paredzamam un piemērotam tiesiskajam regulējumam, ietverot pienācīgas peļņas likmes un stimulus jaunu infrastruktūru izveidei; uzsver, ka regulatoriem ir jāsekmē jaunu tehnoloģiju ieviešana, izmantojot tirgus stimulus un izmēģinājuma projektus;
110. uzskata, ka privātais finansējums var veicināt nepieciešamo enerģētikas infrastruktūru savlaicīgu būvniecību, un tā kā infrastruktūras uzdevumu apmērs ir milzīgs, pienācīgi ir jāpanāk privāto līdzekļu piesaiste; uzskata — tā kā privātie investori apņemas īstenot infrastruktūras uzdevumu, Komisijai ir jāievieš skaidras pamatnostādnes par tirgus dalībnieku un privāto investoru iesaisti tā dēvētajā darījumu sistēmā; uzskata, ka bažas par iespējamo ietekmi uz tirgus darbību var pārvarēt, ja darījumu sistēmai visa veikspēja ir jādeleģē tirgum;
111. uzsver — cik vien iespējams ir jāizmanto uz tirgus darbību balstīti instrumenti, ietverot

uzlabojumus noteikumos par izmaksu sadalījumu, projektu obligācijas, apgrozības fondus, atjaunojamās enerģijas akciju fondus, aizdevumu garantijas, nekomerciālus riska dalīšanas mehānismus, stimulus veidot publiskā un privātā sektora partnerības, partnerības ar EIB — uzlabojot tās intervences spējas un pieejamos resursus — un EKTS izsoļu ieņēmumu izmantošanu projektiem, kas saistīti ar atjaunojamās enerģijas avotiem un energoefektivitāti, kā arī vajadzības gadījumā izmantojot citus inovatīvus finansēšanas instrumentus; aicina Komisiju ņemt vērā mazāk attīstītu dalībvalstu finanšu iespējas un tirgus apstākļus;

112. atbalsta nodomu izdot kopīgas Eiropas projektu obligācijas, ar kurām finansēt Eiropas nozīmīgās infrastruktūras vajadzības un strukturālos projektus saskaņā ar stratēģiju „Eiropa 2020”, ietverot jauno stratēģiju par enerģētikas infrastruktūras attīstību; uzskata, ka ES projektu obligācijas nodrošinātu nepieciešamās investīcijas un radītu pietiekamu uzticēšanos, lai lielākie investīciju projekti piesaistītu tiem vajadzīgo atbalstu un tādējādi kļūtu par svarīgu mehānismu maksimālai valsts atbalsta izlīdzināšanai; norāda — lai iegūtu pamatu Eiropas ilgtspējībai, šiem projektiem arī jāveicina ES tautsaimniecību ekoloģiska pārveide;
113. jo īpaši uzskata, ka ES projektu obligācijas var kļūt par galveno finanšu instrumentu nepieciešamajiem enerģētikas infrastruktūras uzlabojumiem Eiropā, palīdzot privātiem projektu uzņēmumiem piesaistīt kapitāla tirgus finansējumu no investoriem; aicina Komisiju drīzumā izstrādāt tiesību akta priekšlikumu par ES projektu obligācijām;
114. uzsver, cik svarīgi regulatoriem ir izstrādāt kopīgu metodoloģiju par izmaksu sadalījumu pārrobežu infrastruktūras projektos, jo šādiem tīkla infrastruktūras stimuliem ir raksturīgas daudzējādas tirgus nepilnības, galvenokārt saistībā ar dabisko monopolu un konkurences trūkumu;
115. atgādina, cik nozīmīgi ir pārredzami, proporcionāli, taisnīgi un nediskriminējoši tarifi nolūkā nodrošināt atbilstīgu izmaksu sadalījumu ieguldījumiem pārrobežu un iekšējās pārvades infrastruktūrā, kuru pārrobežu ietekme būtiski sekmē ES politikas mērķu sasniegšanu, taisnīgas cenas patērētājiem un lielāku konkurētspēju; mudina dalībvalstis atturēties no pārmērīgi zemu regulēto tarifu noteikšanas; atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu par enerģijas tirgus integritāti un pārredzamību (*REMIT*);
116. uzsver, ka ir būtiski palielināt energotīklu starpsavienojumu jaudu pārrobežu līmenī, un norāda cik svarīgi ir nodrošināt vajadzīgo finansējumu, lai sasniegtu izvirzītos mērķus, tostarp teritoriālo kohēziju;
117. aicina izveidot uzlabotus ES finanšu instrumentus, ar kuriem atbalstīt reģionālās un vietējās iestādes, kad tās mēģina investēt ilgtspējīgā enerģijas ražošanā;
118. atzinīgi vērtē Komisijas iniciatīvu 2011. gadā iesniegt priekšlikumu, ar ko risināt jautājumu par izmaksu sadalījumu saistībā ar tehnoloģiski sarežģītiem vai pārrobežu projektiem, jo šis jautājums ir viens no galvenajiem šķēršļiem pārrobežu infrastruktūras attīstībā, un jauno finanšu instrumentu, ar ko laikposmā no 2014. līdz 2020. gadam atbalstīt prioritāros projektus;
119. uzskata, ka ir svarīgi, lai nākotnē lielāka uzmanība tiktu pievērsta investīciju finansiālo

garantiju risināšanai un lai paredzētais finanšu regulējums tiktu izveidots saistībā ar plānošanu budžeta periodam no 2014. līdz 2020. gadam;

VII. Citi ar infrastruktūru saistītie jautājumi

120. uzskata, ka visi ārējie cauruļvadi un citi energotīkli, kas šķērso Eiropas Savienības robežu, ir jāpārvalda ar pārredzamiem starpvaldību nolīgumiem un uz tiem jāattiecinā iekšējā tirgus noteikumi, tostarp noteikumi par trešās puses piekļuves tiesībām, galamērķa klauzulas, līdzekļu sadales uzraudzība un sastrēgumu pārvaldība, līgumu termiņš un piegādes klauzulas, ar kurām paredz obligātu samaksu; aicina Komisiju nodrošināt, ka attiecībā uz pašreizējiem un turpmākajiem cauruļvadiem un tirdzniecības nolīgumiem tiek ievērots Eiropas enerģētikas *acquis*, un aicina vajadzības gadījumā veikt pasākumus;
121. aicina Komisiju arī turpmāk ierobežot atbrīvojumu piešķiršanu attiecībā uz trešās puses tiesībām piekļūt enerģētikas infrastruktūrai un pārskatīt līdz šim piešķirtās tiesības, lai pārlicinātos, vai tās vēl aizvien ir nepieciešamas; norāda, ka valsts finansējuma vai atbalsta piešķiršana projektiem, izmantojot tādus instrumentus kā EIB atbalstītas projektu obligācijas u. c., samazinātu vai novērstu vajadzību noteikt izņēmumus attiecībā uz trešās puses piekļuves tiesībām;
122. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un dalībvalstīm.

PASKAIDROJUMS

Diez vai ir kāds labāks Eiropas Ogļu un tērauda kopienas 60. gadskārtas atzīmēšanas veids, kā apsvērt integrēta Eiropas energotīkla izveidi un atcerēties *Jean Monnet* 1953. gada 10. februāra radorunu, paziņojot, ka no šā rīta vairs nepastāv tāds jēdziens kā Vācijas ogles, Beļģijas ogles, Francijas ogles, Itālijas ogles vai Luksemburgas ogles, bet pastāv Eiropas ogles, kuras var brīvi pārvietot starp sešām EOTK dalībvalstīm, ko uzskata par vienotu teritoriju.

Pašlaik, kad ir pagājušas vairākas desmitgades, mērķis ir vērienīgāks, jo aptver visu enerģētikas nozari.

Galvenie šīs politikas īstenošanas centieni ir izklāstīti 1995. gada baltajā grāmatā „Eiropas Savienības enerģētikas politika” un 2000. gada zaļajā grāmatā „Ceļā uz Eiropas energoapgādes drošības stratēģiju”.

Iepriekšējos dokumentos tika atbalstīta valstu tirgu integrācija, vienlaikus kā pārvades stimulu iesakot liberalizāciju. Dialogs starp ražotājvalstīm un vienotu Eiropu tika uzskatīts par tādu enerģētikas politikas pārvaldības veidu, kas būs kas vairāk nekā tikai abpusējas pieejas, t. i., starp dalībvalstīm un ārpuskopienas piegādātājvalstīm.

Zaļās grāmatas pamatā bija atsevišķi interesanti apgalvojumi: atzinums, ka energoatkarība nesamazināsies un ka nosacījumi, kas ietekmē energoapgādi, ierobežo Eiropas rīcības spējas. Līdz ar to izšķiroša nozīme bija pieprasījuma ietekmēšanai, tādējādi priekšplānā izvirzot energotaupību, jo īpaši ēku un transporta jomā. Jāpatur prātā plānoto, proti, ka valstis 2000. gadā būs sasniegušas Kioto protokola mērķus, un Eiropa — kā aktīva Kioto protokola atbalstītāja — jo īpaši vēlējās sasniegt šā protokola mērķus.

2006. gada zaļā grāmata (Eiropas stratēģija ilgtspējīgai, konkurētspējīgai un drošai enerģētikai) pamatoti ir atzīta par līdz šim vērienīgāko dokumentu, ja tajā uzskaitīti atjauninātie Eiropas enerģētikas politikas mērķi: atjaunojamās enerģijas ilgtspējība un veicināšana, konkurētspēja un tirgus atvēršana, kā arī piegādes drošība un avotu dažādošana. Tajā arī izklāstīti ļoti specifiski priekšlikumi, tostarp dalībvalstu starpsavienojamu uzlabošana.

Slavenais 3x20 — siltumnīcefekta gāzu samazināšana par 20 % līdz 2020. gadam; energoefektivitātes uzlabošana par 20 % un atjaunojamās enerģijas izmantošanas pieaugums par 20 % — ir Eiropas prioritāšu īsais saraksts, un to var uzskatīt par Eiropas politikas pasākumu ceļvedi, ko pieņēmusi arī Eiropadome.

Līdztekus šiem ierosinājumiem arī skaidri norādīts, ka divpusēja pieeja ģeopolitikai (dalībvalstu nolīgumi ar ražotājvalstīm) ir nevēlama tendence un tā jāaizstāj ar kopīgu politiku (jeb vienbalsīgu stratēģiju), ar ko pēc valstu un valdību vadītāju ratificēšanas enerģētikas politika ir jāpadara par kopējās ārpolitikas daļu.

Ir būtiski izdarīt vajadzīgos secinājumus no spēkā esošajām direktīvām un tā dēvētās „trešās enerģētikas tirgus tiesību aktu paketes” noteikumiem un tad noteikt pamatu plānošanai un ieguldīšanai Eiropas tīklā, kā arī tīkla operatoriem uzlikt pienākumu sadarboties savā starpā,

izstrādājot gāzes un elektroenerģijas tīklu valstu attīstības plānus, un ņemt vērā visas Eiropas intereses.

Lisabonas līgumā ir noteikts enerģētikas tīklu starpsavienojumu veicināšanas pamatmērķis.

Ir vajadzīga ļoti spēcīga politiskā griba un būtiski ieguldījumi, lai turpmāk panāktu vērā ņemamu attīstību. Eiropas Savienībā nekad nav bijis viegli panākt attīstību, un tik specifiskajā enerģētikas politikas jomā ir pastāvējušas pārāk daudzas dalībvalstu nesaskaņas, pārāk daudzas valstu intereses un pārmērīga tirgus sadrumstalotība — visi šie faktori ir šķēršļi, kurus novērst var tikai ar ciešu apņēmību un enerģētikas politikas īstenošanu.

Abi šie elementi — enerģētikas politika un cieša apņemšanās — šķiet, ir ietverti paziņojumā „Enerģētika 2020”, ar ko aicina radikāli mainīt līdzšinējo pieeju tādiem izšķirīgiem aspektiem kā enerģētikas infrastruktūra un tīkli, kas ir jāmobilizē un jānostiprina atbilstīgi sauklim „par resursu efektīvu Eiropu”.

Parlaments arī atzinīgi vērtē 2010. gada paziņojumu „Enerģētikas infrastruktūras prioritātes 2020. gadam un pēc tam”, jo tajā ir noteikta tā pati drosmīgā un tālejošā pieeja. Tieši *Jean Monnet* apstiprināja, ka Eiropa ir jāveido soli pa solim un ka ir svarīgi noteikt pietiekami skaidru mērķi, lai nenomaldītos.

II

Mūsu mērķis ir galveno uzmanību pievērst enerģētikas infrastruktūrām, kas, pēc Komisijas domām, ir „novecojušas un ar vājiem starpsavienojumiem”. Infrastruktūrām ir izšķiroša nozīme to mērķu sasniegšanā, pēc kuriem ES tiecas jau gadu desmitiem, t. i., samazināt oglekļa emisijas līmeņus, patērētājiem garantēt apgādes drošību un cenu stabilitāti un izveidot vienotu enerģētikas tirgu, kas uzņēmumiem un iedzīvotājiem nodrošina piekļuvi enerģijas avotiem par pieņemamām cenām. Prioritāra ir dalībvalstu solidaritāte, jo nav iespējams runāt par drošību, neminot Eiropas solidaritāti.

Mums ir jāstopas ar daudziem neatliekamām uzdevumiem, ietverot iespaidīgu vēja elektroenerģijas ražošanas pieaugumu Ziemeļjūras un Baltijas reģionā, milzīgo atjaunojamās enerģijas potenciālu Dienvideiropā un Ziemeļāfrikā, problēmas ar elektroenerģijas uzglabāšanu lielā apmērā, vajadzību nodrošināt elektromobiļu uzlādes iespējas un CO₂ un ūdeņraža transportu un uzglabāšanu.

Šos uzdevumus risināt iespējams vienīgi tad, ja mēs paredzam izveidot jaunus tīklus un jaunus starpsavienojumus gan Eiropas Savienībā, gan ar trešām valstīm.

Mūsu uzdevumi ir šādi:

- a) noteikt vajadzīgo infrastruktūru;
- b) izvirzīt kritērijus, pēc kuriem izlemt, kādi projekti būs „Eiropas interesēs”, ņemot vērā dažādu reģionu līdzsvarotu attīstību;
- c) nodrošināt, ka šos projektus īsteno saprātīgā termiņā, izstrādājot formulas, ar kurām atrisināt pretrunīgos atļauju piešķiršanas procedūru jautājumus un licenču piešķiršanu dalībvalstīs, garantējot debates, informāciju un sabiedrības līdzdalību;

- d) uzlabot izmaksu sadalīšanu;
- e) nodrošināt finansējumu, kas piesaistīs un palielinās privātos ieguldījumus.

III

Elektroenerģijas jomā Komisijai ir jāvirza uz priekšu tās priekšlikumu izstrāde un īstenošana attiecībā uz prioritārajiem koridoriem, kam līdz 2020. gadam ir jāsavieno Eiropas transporta tīkli, jo īpaši saistībā ar infrastruktūru un starpsavienojumiem, kas ir vajadzīgi, lai integrētu no atjaunojamiem avotiem saražoto elektroenerģiju. Ir būtiski paātrināt elektroenerģijas maģistrāļu noteikšanu un būvniecību, kas ir neatņemama ilgtermiņa projekta daļa, taču to nedrīkst nepamatoti novilcināt.

Jaunajā tīkla infrastruktūrā ir jāiekļauj „intelektiskie tīkli”, izmantojot jaunu informācijas un komunikācijas tehnoloģiju piedāvātos resursus. Šis „intelektiskums” tiks nodots iedzīvotāju lietošanā, kuri varēs kontrolēt savas mājāsaimniecību ierīces, lai novērstu izšķērdēšanu un samazinātu individuālās un kolektīvās izmaksas.

Gāzapgāde ir specifiska problēma. Bažas rada atkarība no viena avota Austrumeiropā, jo šāda situācija var izraisīt piegādes problēmas visnepiemērotākajos brīžos, kā tas agrāk jau ir noticis. Avotu dažādošanai ir jābūt galvenajai jaunās politikas iezīmei nolūkā nodrošināt stabilu piegādi.

Saistībā ar tradicionālajiem tīkliem un infrastruktūru ir jāņem vērā jauns elements, proti, CO₂ emisiju pārvaldība, kuras ir jāuztver, jātransportē un jāuzglabā.

IV

Pierādījies, ka licencēšanas un atļauju izsniegšanas procedūras dažādās dalībvalstīs ir īpaša problēma, saprātīgā termiņā cenšoties īstenot enerģētikas infrastruktūras projektus. Katrai valstij ir sava likumdošana par šādu atļauju piešķiršanu saskaņā ar attiecīgās valsts iekšējo administratīvo struktūru. Pretestība no iesaistīto rezidentu puses reizēm ir tik spēcīga, ka tiek paralizēts viss projekts vai tā virzība ir ārkārtīgi sarežģīta.

Mēs uzskatām, ka gadījumā, ja projekts ir atzīts „Eiropas interesēs”, attiecīgajā dalībvalstī ir jāizraugās viena kontaktiestāde (vienas pieturas aģentūra). Šais iestādei ir jādarbojas kā starpniekam, nodrošinot sapratni un saziņu starp projekta īstenošanai, iestādēm un iesaistītajiem rezidentiem, un jānodrošina koordinēšana starp vienas pieturas aģentūrām un Komisijas Enerģētikas ģenerāldirektorātu. Jāgarantē arī sabiedrības līdzdalība, sākot no projekta izstrādes brīža. Ir ārkārtīgi būtiski, ka iesaistītie rezidenti jau no paša darbības sākuma saņem visu tehnisko, vides, ekonomisko un juridisko informāciju, lai, turpinoties lēmumu pieņemšanas procesam, viņi var izklāstīt savu nostāju un argumentus, ko tie uzskata par būtiskiem. Tas pats attiecas uz visiem dažādajiem procedūras posmiem, t. i., uz procedūras īstenošanas gaitu. Dalībvalstīm ir jānodrošina efektīva ietekmes uz vidi novērtēšanas procedūru koordinēšana, kas vienmēr ir jāveic projekta plānošanas un izstrādes agrīnā posmā.

Ja projekta īstenošana tomēr ir apdraudēta, var izraudzīties arbitrāžas struktūru saskaņā ar Vācijas *Stuttgart 21* eksperimentu.

V

Komisijas paziņojuma aprēķinos ir iekļauts skaitlis viens triljons euro 10 gados, kas nodrošinātu sekmīgus rezultātus enerģētikas politikas un klimata mērķu sasniegšanā. No šīs summas ap 200 miljardiem euro būs vajadzīgi enerģētikas pārvades tīkliem. Puse no summas, t. i., 100 miljardi euro, būs jāpiešķir no valstu finansējuma, taču no šā skaitļa nav jābaidās, jo tas Eiropas Savienībai sniegs ievērojamus ieguvumus tādās jomās kā darbvietas, tehnoloģiju nodošana un līdz ar to tehnoloģiskā vadība un IKP pieaugums.

Līdztekus nepārprotamiem ekonomiskajiem ieguvumiem to tradicionālā nozīmē ir jāņem vērā arī citi aizvien nozīmīgāki rādītāji, tādi kā piesārņojuma samazināšana, visaptverošāka rīcība klimata pārmaiņu apkarošanā un uzlabota piegādes kvalitāte, ko iegūs patērētāji.

VI

Pašsaprotami, ka šādi vērienīgi projekti ir paveicami vienīgi tad, ja enerģētikas nozares uzņēmumi pauž ciešu apņemšanos un gatavību strādāt, un tiem jāizmanto viss to radošums un jāliek lietā visi pūliņi, lai īstenotu šos milzīgos, mūsu laikmeta izvirzītos projektus. Vienlīdz pašsaprotami ir tas, ka neko nevar panākt bez Eiropas iestāžu apņēmīgas iesaistīšanās. Līdz šim, neraugoties uz cildināmām iniciatīvām un ilgtspējīgiem centieniem, kopīgajai ES enerģētikas politikai ir trūcis apņēmīgs Eiropas mēroga impulss.

Eiropai kopumā ir jārisina daudzas ārkārtīgi svarīgas apņemšanās. No vienas puses, līdz īstenam iekšējam enerģētikas tirgum vēl ir tāls ceļš ejams, un, no otras puses, Eiropai ir jārunā vienā balsī, nosakot kopīgus īstermiņa, vidēja termiņa un ilgtermiņa mērķus enerģētikas politikas jomā, kas nāktu par labu Eiropas iedzīvotājiem un uzņēmumiem.

Komisijas paziņojums apliecina, ka mēs ejam pareizā virzienā.

Tieši no mūsu enerģētikas nepilnībām mums ir jāsmeljas spēks veidot Eiropu, kas enerģētiski ir stipra un nesalaužama, šajā jubilejas svinību gadā cienīga pēctece tam lieliskajam veidojumam, kāds bija EOTK — ES šūpulis.

24.5.2011

VIDES, SABIEDRĪBAS VESELĪBAS UN PĀRTIKAS NEKAITĪGUMA KOMITEJAS ATZINUMS

Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejai

par enerģētikas infrastruktūras prioritātēm 2020. gadam un pēc tam
(2011/2034(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Rovana Plumb*

IEROSINĀJUMI

Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

1. uzsver, ka enerģētikas infrastruktūras projektu plānošanā pilnībā jāievēro piesardzības princips; rīcības plāniem katrā gadījumā atsevišķi jāveic visaptveroši ietekmes uz vidi novērtējumi, kuros ņemtu vērā vietējos un reģionālos vides nosacījumus;
2. uzsver, ka ir steidzami jāatjaunina un jāmodernizē ES enerģētikas infrastruktūra, lai sasniegtu ES 2020. gada mērķus un lai pēc 2020. gada energoavotu sadalījumā vēl lielāka daļa būtu atjaunojamajiem enerģijas avotiem; aicina attīstīt viedos tīklus un supertīklus, būvēt starpsavienojumus un paplašināt dabasgāzes tīklus, kas varētu samazināt SEG emisiju un palielinātu apgādes drošību;
3. uzsver — lai īstenotu mērķi līdz 2050. gadam izveidot ekonomiku ar zemu oglekļa dioksīda emisijas līmeni, ir vajadzīgas vērā ņemamas investīcijas enerģētikas infrastruktūrā; norāda, ka saistībā ar vides apstākļu pasliktināšanos, enerģijas cenu pieaugumu, konkurētspējas zudumu, arvien lielāku nedrošību energoapgādes jomā un arvien lielāku energoatkarību bez šīm investīcijām sadārdzinātos izmaksas, kā arī samazinātos nodarbinātība un labklājība; uzskata, ka vajadzīgās investīcijas varētu saņemt, izstrādājot novatoriskus finanšu instrumentus; šo investīciju avoti varētu būt gan privāti, gan publiski, savukārt trūkstošā finansējuma kompensēšanai un investīciju palielināšanai, piemēram, lai pielāgotu energotīklus atjaunojamiem energoresursiem, varētu izmantot finanšu darījumu nodokli, zaļo/oglekļa nodokli un pārskatītās emisiju kvotu tirdzniecības sistēmas kvotu pārdošanas ieņēmumus; atzinīgi vērtē Eiropas

Komisijas ierosināto „projektu obligāciju iniciatīvu”, lai nodrošinātu finansējumu liela mēroga infrastruktūras projektiem, un uzskata, ka šādi līdzekļi jāizmanto tam, lai veicinātu viedo tīklu izmantošanu;

4. uzskata, ka ES subsīdijas enerģētikas infrastruktūrai jāizmanto tikai tad, ja tirgus pats nepiedāvā vajadzīgās investīcijas, jo šādas subsīdijas varētu kavēt iespējamus novatoriskos tirgus risinājumus;
5. uzsver, ka videi kaitējošu projektu subsidēšanas pakāpeniska atcelšana valstu un ES līmenī ir viens no stratēģijas „Eiropa 2020” pamatmērķiem, jo šādu projektu īstenošana negatīvi ietekmē ES mērķu sasniegšanu tādās jomās kā klimata pārmaiņas, bioloģiskā daudzveidība, energoefektivitāte un citās nozīmīgās politikas jomās;
6. atgādina 2009. gada G20 vienošanos Pitsburgā par subsīdiju pakāpenisku atcelšanu fosilajiem kurināmajiem; uzskata, ka arī publiskās subsīdijas fosilā kurināmā infrastruktūrai būs pakāpeniski jāatceļ, un ierosina ES atbalstīto finanšu instrumentu prioritāti piešķirt projektiem, kuri atbilst būtiskām Eiropas interesēm un dod ievērojamu ieguldījumu Eiropas mērķu sasniegšanā saistībā ar klimatu un atjaunojamo enerģiju;
7. norāda, ka vajadzīgo investīciju izmaksas samazinātos, ja energoefektivitāte un pieprasījuma pārvaldība kļūtu par Eiropas stratēģijas neatņemamu sastāvdaļu; tādēļ atkārtoti aicinājumu ieviest saistošu mērķlielumu līdz 2020. gadam panākt 20 % energoefektivitātes uzlabojumu un noteikt vērienīgus ilgtermiņa mērķus 2030. un 2050. gadam; uzstāj, ka Eiropas enerģētikas politikas neatņemamai sastāvdaļai jābūt pieprasījuma pārvaldībai, proti, ietekmējot iekārtu un patērētāju energopatēriņu, piemēram, ar atšķirīgām enerģijas cenām, kas nav atkarīgas no konkrētām stundām vai minūtēm;
8. aicina Komisiju veikt pētījumu par infrastruktūras vajadzībām 2050. gadā, pieņemot, ka visa enerģija tiks iegūta no atjaunojamiem enerģijas avotiem un ka tiks veiksmīgi īstenota vērienīga energotaupības politika;
9. norāda, ka ar enerģētikas infrastruktūru ir saistīti tādi būtiski riski kā darbības riski (piemēram, saistībā ar sastrēgumiem, nepārtrauktu piegāžu nodrošināšanu), dabas radītie riski (piemēram, zemestrīces vai plūdi), vides riski (piemēram, piesārņojums, dzīvotņu izžušana un bioloģiskās daudzveidības samazināšanās) vai antropogēni/politiski riski (piemēram, saistībā ar drošību un terorismu); tādēļ aicina lēmumus par viedo tīklu attīstību pieņemot tā, kā paredzēts EK Direktīvā 2008/114 par kritiskajām infrastruktūrām; ierosina dalībvalstis izstrādāt riska karti, kas būtu palīg līdzeklis, pieņemot lēmumus un uzraugot viedo tīklu ieviešanas rezultātus, lai uzlabotu tīklu savienojamību;
10. norāda, ka pirms investēšanas enerģētikas infrastruktūrā ir jāanalizē, kādas investīcijas ir vēlamas un kur ir vajadzīga koordinācija starp dalībvalstīm; uzskata, ka, veicot šādu analīzi, jāņem vērā ieguvumi no ilgtspējīgas enerģijas ražošanas;
11. aicina veikt analīzi, lai konstatētu iespējas noteiktas energoefektivitātes politikas rezultātā samazināt infrastruktūru, un par prioritāti uzskata pašreizējās infrastruktūras atjaunināšanu un, ja iespējams, jaunas infrastruktūras būvniecību līdzās pašreizējai

elektroenerģijas vai transporta infrastruktūrai;

12. norāda, ka valstu regulējumu atšķirības var radīt šķēršļus investīciju efektivitātei; prasa Komisijai šos šķēršļus analizēt un piedāvāt iespējamus risinājumus;
13. norāda, ka bez kapitāla un darbības izmaksām ievērojamas vides aizsardzības izmaksas rada arī enerģētikas infrastruktūras būvniecība, darbība un ekspluatācijas pārtraukšana; uzsver, ka ir svarīgi šādas vides aizsardzības izmaksas ņemt vērā izmaksu un ieguvumu analīzē, izmantojot pilna cikla izmaksu aprēķināšanas pieeju;
14. aicina attiecībā uz visu enerģētikas infrastruktūru pieņemt augstākos iespējamus drošības un vides standartus, cita starpā izmantojot dalībvalstu sadarbības programmas, lai novērstu sabiedrības šaubas un veicinātu plašāku atbalstu; ieteic dalībvalstīm nodrošināt pilsoņiem, pilsoniskajai sabiedrībai, uzņēmējiem un darba tirgus partneriem pietiekamu informāciju par enerģētikas infrastruktūras atjaunināšanas un modernizēšanas nepieciešamību, lai palielinātu enerģētikas tīklu uzticamību, uzlabotu energoapgādes drošību un atjaunojamās enerģijas avotu integrāciju un pavērtu patērētājiem jauno tehnoloģiju un enerģijas saprātīgas izmantošanas iespējas ar mērķi palielināt energoefektivitāti;
15. uzskata, ka ir vajadzīga kopīga ES pieeja Eiropas enerģētikas infrastruktūras uzlabošanai, jo dalībvalstis atsevišķi to nevar izdarīt; norāda, ka ne vienmēr ir novērojama ekoloģiskās situācijas uzlabošanās valstīs, kuras nodrošina nepieciešamās investīcijas; turklāt uzsver vajadzību domāt par ilgtermiņa mērķiem, jo pašlaik plānotajai enerģētikas infrastruktūrai jākalpo vairākas desmitgades;
16. aicina dalībvalstis modernizēt energotīklus un tos savienot ar Eiropas mēroga viedu supertīklu, vienlaikus Eiropas Savienībā nodrošinot lielu enerģijas uzkrāšanas spēju (tostarp daudzfunkcionālas gāzes/ūdeņraža iekārtas, lielas un nelielas hidroelektrostacijas, augstas temperatūras solārās un citas tehnoloģijas) un stabilu un drošu enerģijas piegādi par pieņemamu cenu; turklāt uzsver, ka visi energotīkli jāpielāgo tā, lai ļautu netraucēti piegādāt no atjaunojamiem avotiem ražotu elektroenerģiju, un pilnībā izmantotu iespējas labāko iespējamo rezultātu vides jomā sasniegšanai, plānojot elektropārvades līnijas, un ka tīkli jāmodernizē, lai izvairītos no enerģijas zudumiem; uzsver, ka arī jāturpina rīkoties, lai izolētas teritorijas (piemēram, salas un attālākos reģionus) pievienotu Eiropas elektrotīklam;
17. aicina Komisiju, izstrādājot enerģētikas infrastruktūras plānus, ņemt vērā potenciālo oglekļa emisijas pārvirzes apdraudējumu, it īpaši valstīs, kurām ir gara robeža ar trešām valstīm un kuras ir šādu valstu tuvumā; aicina Komisiju uzraudzīt elektroenerģijas importu un būt gatavai ieviest pasākumus, lai pieprasītu importētājiem atteikties no emisiju kvotu tirdzniecības sistēmas kvotām, ja iekšējā tirgū tiek konstatēta negodīga konkurence;
18. norāda — lai ātrāk pārietu uz ilgtspējīgu ekonomiku, liela nozīme ir pētniecībai un jauninājumiem enerģētikā;
19. atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu paātrināt atļauju piešķiršanas procedūras un padarīt tās pārredzamākas; uzsver, ka vairāk jāsniedz precīzāka agrīna publiska informācija,

lemšanas procesā vairāk jāiesaista vietējā sabiedrība un jāatbalsta iedzīvotāju pārsūdzības tiesības attiecībā uz vietējo iestāžu lēmumiem, iespējami veicinot, ka sabiedrība iekārtām uzticas un uzskata tās par pieņemamām; tādēļ vērš uzmanību uz to, ka ir lietderīgi plānus publicēt tiešsaistē, lai tiem varētu piekļūt visas ieinteresētās personas.

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	24.5.2011
Galīgais balsojums	+: 56 -: 3 0: 1
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Elena Oana Antonescu, Kriton Arsenis, Sophie Auconie, Pilar Ayuso, Paolo Bartolozzi, Sandrine Bélier, Sergio Berlato, Milan Cabrnoch, Martin Callanan, Nessa Childers, Chris Davies, Esther de Lange, Anne Delvaux, Bas Eickhout, Edite Estrela, Jill Evans, Karl-Heinz Florenz, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Julie Girling, Nick Griffin, Françoise Grossetête, Jolanta Emilia Hibner, Dan Jørgensen, Christa Klauß, Holger Kraemer, Jo Leinen, Corinne Lepage, Peter Liese, Kartika Tamara Liotard, Linda McAvan, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Vladko Todorov Panayotov, Gilles Pargneaux, Andres Perello Rodriguez, Sirpa Pietikäinen, Mario Pirillo, Vittorio Prodi, Anna Rosbach, Oreste Rossi, Dagmar Roth-Behrendt, Daciana Octavia Sârbu, Carl Schlyter, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Salvatore Tatarella, Michail Tremopoulos, Åsa Westlund, Sabine Wils, Marina Yannakoudakis
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Matthias Groote, Riikka Manner, James Nicholson, Marit Paulsen, Rovana Plumb, Marianne Thyssen, Michail Tremopoulos, Marita Ulvskog, Vladimir Urutchev

14.4.2011

REĢIONĀLĀS ATTĪSTĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS

Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejai

par enerģētikas infrastruktūras prioritātēm 2020. gadam un pēc tam
(2011/2034(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Joachim Zeller*

IEROSINĀJUMI

Reģionālās attīstības komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

1. atgādina, ka droša, ilgtspējīga un konkurētspējīga enerģētika un pienācīgi, integrēti un droši enerģētikas tīkli ar efektīviem iekšējiem savienojumiem ir viens no galvenajiem nākotnes uzdevumiem visos ES reģionos; uzsver, ka enerģētikas infrastruktūras modernizācija un atjaunošana, Eiropas energotīklu un atjaunojamās enerģijas avotu veicināšana, vietējo elektroenerģijas un gāzes savienojumu izveide un izolētu ES reģionu iekļaušana Eiropas enerģijas tirgū ir īpaši svarīgi faktori, lai sasniegtu 20-20-20 mērķus, kā arī stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus; norāda, ka daudzās valstīs starpsavienojumu līmenis ir zem 10 % robežas; uzsver, ka ES enerģētikas politikai ir jābūt saskaņotai un noteiktai kontinenta līmenī un ka ar kaimiņvalstīm savienoti Eiropas tīkli veicinātu konkurenci kopējā Eiropas enerģijas tirgū un palielinātu solidaritāti starp dalībvalstīm; uzskata, ka Savienībai, dalībvalstīm un reģionālajām iestādēm šajā sakarībā ir jāsadarbojas ne vien attiecībā uz pārrobežu infrastruktūru, bet arī infrastruktūru, kas nodrošina enerģijas pārvadi no un uz lieliem pārvades kanāliem, kā arī sadalīt enerģiju valsts līmenī; uzsver, ka reģionālajām un vietējām iestādēm sadarbībā ar valstu „vienas pieturas aģentūrām” ir būtiska nozīme ilgtspējīgā plānošanā, atļauju piešķiršanas procesos, kā arī enerģētikas infrastruktūras projektu (EIP) popularizēšanā plašākai sabiedrībai;
2. uzsver, ka vislielākā problēma ir nodrošināt vietējo iedzīvotāju atbalstu enerģētikas infrastruktūras projektiem; ir pārliecināts, ka sabiedrības locekļu un lēmumu pieņēmēju atbalstu un uzticību var iegūt tikai tad, ja notiek atklātas un pārredzamas debates sagatavošanās posmā lēmumu pieņemšanai par enerģētikas infrastruktūras projektiem;

3. uzsver, ka ir jāmodernizē ES tīkls kopumā un ka ES ir jāatbalsta dalībvalstis un reģioni šā uzdevuma veikšanā, un ka visi reģioni, tostarp visattālākie rajoni, ir jāiesaista visos posmos un visās īstenošanas procedūrās, lai saglabātu teritoriālo kohēziju;
4. prasa Komisijai pārskatīt pašreizējo enerģētikas infrastruktūru un izvirzīt priekšlikumus, lai radītu jaunu infrastruktūras jaudu nolūkā nodrošināt, ka tās enerģētikas infrastruktūras politikas virzieni sniedz reģioniem iespēju būt ilgtspējīgas enerģijas ražotājiem un patērētājiem; uzsver, ka tas ir vajadzīgs gan drošības, gan ekonomikas iemeslu dēļ;
5. aicina Komisiju nākt klajā ar vērienīgu stratēģiju apkures un dzesēšanas nozarei;
6. uzskata, ka elektroenerģijas ražošanas attīstīšana reģionos ir būtisks līdzeklis, lai nodrošinātu dažādu Eiropas daļu pašpietiekamību enerģētikas jomā, jo īpaši Baltijas reģionā, kas joprojām ir izolēts un atkarīgs no viena piegādes avota; norāda, ka reģionu rīcībā ir plašs resursu klāsts, tostarp iespējas, ko sniedz dabas resursi, un ka nākotnes mērķim vajadzētu būt to pilnīgai izmantošanai, lai dažādotu enerģijas ražošanu;
7. norāda, ka ERAF sniedz milzīgu ieguldījumu enerģētikas un citu infrastruktūras projektu finansēšanā, kā arī norāda uz kohēzijas politikas būtisko nozīmi vietējā un reģionālā līmenī, lai uzlabotu energoefektivitāti un sasniegtu Savienības mērķus atjaunojamās enerģijas jomā;
8. uzsver nepieciešamību veikt enerģētikas infrastruktūras projektu sīku ietekmes uz vidi novērtējumu un uzsver, ka ir būtiski sagatavot atbilstīgus reaģēšanas plānus ar enerģētikas infrastruktūru saistītos ārkārtas gadījumos, jo īpaši lai nepieļautu vides katastrofas; uzsver, ka reaģēšanas plānos būtu jāparedz veids, kā rīkoties šādos gadījumos no tehniskā un ekonomiskā viedokļa;
9. uzsver, ka sadarbība starp pašvaldībām un reģioniem valsts un Eiropas līmenī veicina enerģijas ražošanas salu darbības pārtraukšanu, sniedz ieguldījumu iekšējā enerģijas tirgus izveides pabeigšanā un sekmē EIP īstenošanu; uzskata, ka Eiropas kohēzijas politikas teritoriālās sadarbības mērķis, kā arī makroreģionālās stratēģijas var uzlabot pārrobežu projektu sadarbības iespējas, lai izveidotu efektīvus un inteligentus savienojumus starp netradicionāliem vietējiem un reģionālajiem enerģijas avotiem un lieliem energotīkliem; uzsver, ka infrastruktūras projektu atbilstīga saskaņošana var nodrošināt vislabāko izmaksu un ieguvumu attiecību un palielināt ES līdzekļu izmantošanas efektivitāti; šajā sakarībā uzskata, ka reģionālā sadarbība būtu jāuzlabo, jo īpaši nolūkā nodrošināt pienācīgu saikni starp noteiktajām prioritātēm un Eiropas reģioniem;
10. uzsver, ka ir būtiski palielināt energotīklu savstarpējo savienojumu spējas pārrobežu līmenī, un norāda, ka ir būtiski nodrošināt vajadzīgo finansējumu, lai sasniegtu noteiktos mērķus, tostarp teritoriālo kohēziju;
11. atzinīgi vērtē lēmumu galveno uzmanību pievērst nelielam skaitam infrastruktūras prioritāšu laikposmā līdz 2020. gadam, koncentrējoties uz Eiropas interešu projektiem; aicina Komisiju izstrādāt precīzus kritērijus, kas tiktu izmantoti šo projektu atlasē, cieši sadarbojoties ar dalībvalstīm un iesaistītajām pusēm reģionu un vietējā līmenī;

12. norāda, ka ir jāturpina iekšējā enerģijas tirgus integrācija, jo īpaši veicinot projektus, lai nodrošinātu, ka kaimiņvalstīs ir pareizi līdzsvarota enerģijas avotu izvēle;
13. aicina ES un dalībvalstis noteikt saistošus mērķus savienojumiem starp dalībvalstīm vai nu ar īpašu reģionālo platformu, vai arī reģionālo iniciatīvu starpniecību, lai atvieglotu noteikto prioritāšu plānošanu, īstenošanu un uzraudzību un izstrādātu ieguldījumu plānus un īpašus projektus;
14. uzsver Dienvidu koridora projektu nozīmi ES pamatmērķa — energopiegādes līniju dažādošanas — īstenošanā;
15. prasa nodrošināt kohēzijas politikas integritāti un aicina Komisiju atturēties no jaunu nozaru fondu izveides, piemēram, enerģētikas vai klimata jomā; mudina Komisiju mācīties no pieredzes ar kohēzijas politiku, ieviešot pasākumus enerģētikas politikas jomā, jo īpaši attiecībā uz projektu atlasī;
16. uzskata, ka struktūrfondi ļauj atbalstīt īpašus ieguldījumus enerģētikas infrastruktūrā; tomēr uzskata, ka šādi ieguldījumi ir jāveic tikai reģionos, kuros politisku un ģeogrāfisku iemeslu dēļ tirgū ir daudz lielākas grūtības rast risinājumus energoapgādes problēmām; turklāt prasa, lai struktūrfondu atbalsts vienmēr būtu pieejams ar nosacījumu, ka tiek pieņemta komerciāla pieeja un ka tiek ievērots kopīgas atbildības par finansējumu princips;
17. aicina ES finansēt enerģētikas projektus, kas nespēj piesaistīt privātos ieguldītājus, taču ir nozīmīgi, lai apmierinātu izolētu ES reģionu vajadzības pēc enerģijas, savienojot tos ar Eiropas elektroenerģijas un gāzes tīkliem un kļūstot par vienota ES enerģijas tirgus izveides procesa neatņemamu sastāvdaļu;
18. atbalsta inovāciju partnerības „Viedās pilsētas” drīzu uzsākšanu un aicina ilgtspējīgas pilsētu attīstības plānošanas procesos iesaistītos attiecīgos partnerus labāk veicināt programmas *JESSICA* un *ELENA* un izmantot iespējas, ko tās var sniegt ieguldījumiem ilgtspējīgā enerģijā vietējā līmenī, lai palīdzētu pilsētām un reģioniem īstenot dzīvotspējīgus ieguldījumu projektus energoefektivitātes, tīras sadegšanas, atjaunojamās enerģijas avotu un ilgtspējīga pilsētu transporta jomā; turklāt norāda uz iespējamo pārrobežu finansējumu kopā ar kaimiņvalstīm saskaņā ar EKPI;
19. norāda, ka valstu reglamentējošās sistēmas joprojām nenodrošina pietiekamus stimulus, jo īpaši tādos augsta riska un novatoriskos projektos kā viedie tīkli; uzsver, ka valstu reglamentējošās sistēmas ir jāpielāgo un šajā sakarībā prasa Komisijai pārbaudīt, ciktāl valstu reglamentējošie stimuli ir apmierinoši un pietiekami; aicina Komisiju apsvērt iespēju izveidot dalībvalstu un reģionu atlīdzības un stimulu sistēmu, kas ne vien palīdzēs nodrošināt Eiropas interešu projektu ātrāku izskatīšanu, bet arī veicinās uz tehnoloģijām orientētus ieguldījumus un kvalitatīvus uzlabojumus un novatoriskus risinājumus enerģētikas infrastruktūrā;
20. aicina paātrināt (ne ilgāk par pieciem gadiem) un vienkāršot (vienas pieturas aģentūra) atļauju izsniegšanas procedūras; uzsver, ka Komisijai ir jāpieņem daudzlīmeņu pārvaldības pieeja un ka pasākumiem reģionālā un vietējā līmenī ir jāpiešķir lielāka nozīme vairākās jomās, lai noteiktu Eiropas interešu projektus, prioritātes enerģētikas

infrastruktūras un enerģijas piegādes drošības, piegādes maršrutu, enerģijas produktu ražošanas un pārstrādes vietu, kā arī atkritumu uzglabāšanas un apstrādes jomā, jo vietējās un reģionālās iestādes ir vajadzīgi partneri plānošanas, finansēšanas un saziņas jomā un tām jāpaliek pilnībā iesaistītām visos projektu izstrādes un īstenošanas posmos (tostarp prioritāšu noteikšanā, projektu izstrādē, lēmumu pieņemšanā, piemērošanā un finansēšanā, praktiskajā īstenošanā un novērtēšanā); uzsver, ka jebkurai ES līmeņa atļauju piešķiršanas procedūru tuvināšanai ir jāatbilst subsidiaritātes principam; uzsver integrētas pieejas nozīmi kohēzijas politikai, kas apvieno vairākus finansējumus, un aicina Komisiju saglabāt šo pieeju;

21. aicina Komisiju novērtēt, vai attiecībā uz rentabilitāti un atzīšanu sabiedrībā par labāku ir atzīstama pašreizējo enerģijas koridoru modernizācija un uzlabošana, nevis jauni koridori; turklāt prasa novērtēt pieslēguma mezglu jaudu reģionos;
22. uzskata, ka pašreizējā ekonomiskā situācija uzsver nepieciešamību pieņemt integrētu pieeju enerģētikas jautājumiem, pienācīgi ņemot vērā to ekonomiskos, vides un sociālos aspektus; norāda, ka ir jāņem vērā pozitīvā un negatīvā blakusiedarbība, lai nodrošinātu, ka visiem Eiropas pilsoņiem vidējā termiņā un ilgtermiņā ir pieejama droša un ilgtspējīga enerģija par pieņemamu cenu;
23. atgādina, ka 3. enerģētikas pakete paredz pienākumu regulatoriem, nosakot tarifus, novērtēt ieguldījumus, pamatojoties ne vien uz attiecīgās dalībvalsts ieguvumiem, bet arī uz ES līmeņa ieguvumiem; prasa Enerģoregulatoru sadarbības aģentūrai (*ACER*) nodrošināt, lai tās locekļi ņemtu vērā šo pienākumu, un prasa Komisijai apsvērt iespēju piemērot kompensācijas mehānismus gadījumos, kad tarifu noteikšana neļauj taisnīgi sadalīt izmaksas un ieguvumus, un prasa, lai šī kompensācija tiktu dalīta ar attiecīgajām pilsētām un reģioniem;
24. aicina Komisiju nodrošināt, lai ieguldījumu finansēšana infrastruktūrā būtu orientēta uz tirgu nolūkā nepieļaut konkurences izkropļojumus un nepamatotus stimulus ieguldījumiem, kā arī nepamatotas atšķirības starp dalībvalstīm, tomēr ņemot vērā sabiedrības intereses, jo īpaši vietējā un reģionālā līmenī un teritorijās ar īpašām ģeogrāfiskām iezīmēm, piemēram, salās, kalnu reģionos un reģionos ar ļoti zemu iedzīvotāju blīvumu, ar ierobežotu valsts finansējumu, ar kuru jāizveido finanšu instrumentu novatorisks līdzsvars, veicinot privātos ieguldījumus;
25. norāda uz problēmām reģionos, kuros dominē ierobežots tirgus dalībnieku skaits, kas noved pie infrastruktūras lēnas attīstības un atjaunošanas; pauž nožēlu par to, ka tas kavē principa „maksā lietotājs” vispārēju piemērošanu, un tādēļ uzskata, ka šādos gadījumos joprojām var būt vajadzīgs valsts finansējums, lai izveidotu infrastruktūru, kas nepieciešama šo valsts un reģionālo enerģijas tirgu attīstībai kā daļa no Eiropas enerģijas tirgus; prasa Komisijai šajā sakarībā pārskatīt valsts atbalsta noteikumus un vajadzības gadījumā iesniegt priekšlikumus, lai grozītu šos noteikumus nolūkā ļaut dalībvalstīm veicināt infrastruktūras modernizāciju;
26. aicina Komisiju nākt klajā ar jaunām pamatnostādnēm par valsts finansējumu projektiem un par pašreizējiem tiesību aktiem valsts atbalsta jomā, nosakot skaidrus kritērijus valsts finansējuma piešķiršanai enerģētikas infrastruktūrai; uzsver, ka šis dokuments ir jāizstrādā kopīgi Enerģētikas ĢD, Konkurences ĢD un Reģionālās politikas ĢD, lai

nepieļautu, ka Komisijas noteikumi ir savstarpēji pretrunīgi;

27. aicina veikt pasākumus, lai nodrošinātu atbilstīgu starptautiskiem līgumiem, piemēram, Espo konvencijai, pirms tiek īstenoti vai turpmāk attīstīti pārrobežu projekti, un saistībā ar energotīklu paplašināšanos vērš uzmanību uz nepieciešamību veicināt ciešāku sadarbību, jo īpaši starp Krieviju un Baltkrieviju, un Baltijas valstīm, un šajā sakarībā uzsākt ES un Krievijas dialogu enerģētikas jomā, proti, lai sasniegtu enerģijas piegādes drošības mērķi ES dalībvalstīs un reģionos;
28. uzsver, ka ir būtiski ciešāk un efektīvāk sadarboties ar privāto sektoru un finanšu iestādēm, sevišķi Eiropas Investīciju banku un Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības banku, lai veicinātu vajadzīgā finansējuma saņemšanu, jo īpaši prioritāriem pārrobežu projektiem; aicina Komisiju izpētīt citus novatoriskus finanšu instrumentus un palīdzēt veicināt publiskā un privātā sektora partnerības, kurām vietējās, reģionālās un valsts iestādes sniegtu stimulus un nodrošinātu vajadzīgo tiesisko regulējumu un politikas atbalstu; šajā sakarībā uzsver, ka ir jāveido tehniskā atbalsta un finanšu inženierijas risinājumi vietējo un reģionālo iestāžu līmenī, lai atbalstītu vietējos energoefektivitātes projektu izstrādātājus, šajā nolūkā, piemēram, izmantojot Eiropas Investīciju bankas (EIB) tehniskās palīdzības instrumentu *ELENA* un energoapgādes pakalpojumu uzņēmumu pieredzi, ja ir runa par energoefektivitātes infrastruktūru;
29. norāda, ka salu un kalnu reģionu ģeogrāfiskie šķēršļi to novietojuma dēļ ļoti apgrūtina šo reģionu integrāciju ES enerģētikas tīklā; tādēļ aicina Komisiju ņemt vērā reģionālo apstākļu daudzveidību un rūpīgi vērst uzmanību uz reģioniem ar īpašām ģeogrāfiskām un demogrāfiskām iezīmēm, piemēram, salām, kalnu reģioniem un reģioniem ar zemu iedzīvotāju blīvumu, lai panāktu lielāku enerģijas avotu daudzveidību un veicinātu atjaunojamo enerģijas avotu izmantošanu nolūkā samazināt atkarību no importētas enerģijas; prasa Komisijai enerģētikas infrastruktūras prioritātēs 2020. gadam iekļaut salu enerģētikas sistēmu īpašo situāciju;
30. norāda uz nepieciešamību vērst galveno uzmanību uz atjaunojamās enerģijas infrastruktūru, jo īpaši viedu un decentralizētu enerģijas infrastruktūru līdz ar energoefektivitātes veicināšanu, lai samazinātu atkarību no fosilā kurināmā un ierobežotu piesārņojošas emisijas; šajā sakarībā uzsver reģionālās attīstības lielo ekonomisko potenciālu atjaunojamās enerģijas ražošanas jomā, ievērojot reģionu īpašās iezīmes; šajā sakarībā vērš uzmanību uz atjaunojamās enerģijas avotiem un to iespējām dažādos Eiropas reģionos, kā arī uz nepieciešamību nodrošināt tos ar pienācīgi savienotiem viedajiem tīkliem un pietiekamu ražošanas jaudu; turklāt uzsver, ka atjaunojamās enerģijas projekti var būt veiksmīgi vienīgi tad, ja valsts sadales tīkli ir pietiekami moderni, lai atbalstītu šo jauno enerģijas veidu; mudina izveidot tīklu savienojumus ar ūdens uzkrāšanas objektiem Alpu reģionā un ziemeļvalstīs;
31. ņemot vērā, cik nozīmīgas reģionu attīstībā ir ilgtspējīgas enerģijas stratēģijas, uzsver nepieciešamību izveidot platformu reģionos iegūtas pamatprakses apmaiņai, ņemot vērā veiksmīgus piemērus pašvaldībās un reģionos, kas specializējas atjaunojamās enerģijas, energotaupības un energoefektivitātes jomā; šajā sakarībā aicina izveidot apspriešanās un novērtēšanas sistēmu, lai, kur vien iespējams, apzinātu, izplatītu un pārņemtu paraugpraksi un zināšanas par sabiedrības atbalstu infrastruktūrai;

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	12.4.2011
Galīgais balsojums	+: 40 -: 0 0: 1
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	François Alfonsi, Luís Paulo Alves, Catherine Bearder, Jean-Paul Basset, Victor Boştinaru, Alain Cadec, Tamás Deutsch, Elie Hoarau, Danuta Maria Hübner, Juozas Imbrasas, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Evgeni Kirilov, Constanze Angela Krehl, Jacek Olgierd Kurski, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Riikka Manner, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Miroslav Mikolášik, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Markus Pieper, Monika Smolková, Georgios Stavrakakis, Nuno Teixeira, Lambert van Nistelrooij, Oldřich Vlasák, Kerstin Westphal, Hermann Winkler, Joachim Zeller, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Karima Delli, Richard Falbr, Marek Henryk Migalski, Elisabeth Schroedter, Czesław Adam Siekierski, Patrice Tirolien, Derek Vaughan, Sabine Verheyen

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	26.5.2011
Galīgais balsojums	+ : 38 - : 1 0 : 0
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Jean-Pierre Audy, Ivo Belet, Bendt Bendtsen, Reinhard Bütikofer, Maria Da Graça Carvalho, Jorgo Chatzimarkakis, Giles Chichester, Adam Gierek, Fiona Hall, Jacky Hénin, Edit Herczog, Romana Jordan Cizelj, Lena Kolarska-Bobińska, Philippe Lamberts, Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz, Judith A. Merkies, Jaroslav Paška, Anni Podimata, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Jens Rohde, Paul Rübig, Francisco Sosa Wagner, Ioannis A. Tsoukalas, Claude Turmes, Niki Tzavela, Vladimir Urutchev, Adina-Ioana Vălean, Kathleen Van Brempt, Alejo Vidal-Quadras, Henri Weber
Aizstājeji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Antonio Cancian, Jolanta Emilia Hibner, Yannick Jadot, Ivailo Kalfin, Vladko Todorov Panayotov, Algirdas Saudargas, Silvia-Adriana Țicău, Catherine Trautmann